

Časopis šolskih novinarjev OŠ Breg

Želiš tudi ti prispevati svoj članek, spis, pesem ali risbo?

Svoj prispevek nam pošlji na e-naslov ucenci@os-breg.si ali ga oddaj komu izmed novinarske ekipe.

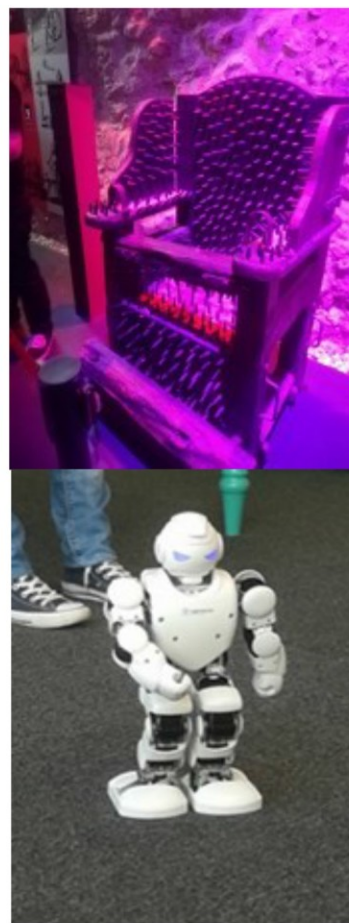
V CELJU SMO ODKRILI KUP ZANIMIVOSTI

V sredo, 9. 6. 2021, smo si učenci 7. razreda ogledali mesto Celje.

Najprej smo se ob 7.45 zbrali pred šolo. Nato smo se vkrcali v avtobus. Vozili smo se približno 50 minut. Avtobus nas je pripeljal do železniške postaje v centru mesta. Nato smo se odpravili v mesto. Tam nas je že čakal vodič Sašo. Sašo nam je razložil nekaj o zgodovini mesta Celje in gradu. Pokazal nam je tudi pokrajinski muzej, na katerega je padla bomba. Videli smo še mestno občino Celje, glasbeno šolo, Celjski dom in cerkev svete Dani-

jele. Nato smo se z avtobusom odpravili na grad. Najprej smo si ogledali bivalne prostore gradu. Gospod Sašo nam je na kratko razložil družinsko drevo celjskih grofov. Nato smo se odpravili ogledat še mučilne naprave, ki so jih uporabljali. Najhujša mučilna naprava je bil stol groze, ki so ga uporabljali za priznavanje čarovništva. Nato smo se šli malo okrepčat. Na koncu smo še obiskali tehnoPark Celje. Ogledali smo si, kako je sestavljeno človeško telo, valovanje vode, plazmo, kako se premikajo slepi, lahko smo si natisnili svoj denar in videli smo še veliko drugih stvari. Nato smo se odpravili na avtobus in odšli domov. Tako se je končal čudovit in poučen naravoslovni dan.

Hana Rozman, 7. b

Novinarska ekipa:

Adam Robin, Neja Vnuk Horvat, Teina Fridl Cujnik, Eva Kozel, Hana Rozman, Jan Pečnik, Ema Gojkošek, Zala Mojsilovič Meznarič, Valentina Lah, Lučka Krajncič, Amra Ramić, Tia Zmazek, Ema Vrbnjak, Zarja Kosar, Zala Topolovec, Erin Cafuta, Ula Tinka Podlesnik, Simon Ščavničar, Leander Kojc, Sara Dobnik, Lara Milošič, Sydney Vrabl, Žana Pečnik, Lea List, Aneja Kelc

Glavna in odgovorna urednica ter grafična oblikovalka: Urša Kac

Novinarska ekipa se zahvaljuje vsem ilustratorjem, avtorjem fotografij in vsem učiteljem ter drugim delavcem šole, ki so pomagali pri zbiranju pesmi, spisov in pisnih ali likovnih izdelkov ter pri tisku časopisa.

V tej številki:

Doživeli smo v šoli ali na daljavo	1–7
Breški novinarji raziskujemo	8–23
Naši uspehi	24–28
Zgodbe iz starih časov	29–31
Naša domišljija ne pozna meja	32–51
Križanka za zahtevnejše bralce	52

ORIENTACIJA PO PTUJU — ŠPORTNI DAN MALO DRUGAČE

V četrtek, 4. 2. 2021, smo imeli učenci obeh oddelkov sedmega razreda športni dan z naslovom orientacija.

Zjutraj ob 8.30 smo imeli sestanek z razrednikoma ter Gregorjem Vinderjem in Matejem Gecem iz doma Škorpion – CŠOD-ja. Pogovarjali smo se o poteku dneva ter pregledali Powerpoint z nalogami za ta dan. Najprej smo si izdelali dva kompasa oziroma sončno uro in kompas. Potem smo se odpravili po okolici šole v iskanju določenih točk. Ko smo odkrili in dosegli katero od iskanih točk, smo jo fotografirali. Na pot smo se lahko odpravili peš ali s kolesom. Na pohod smo se odpravili vsak zase, vendar smo na poti tudi srečali druge sošolce. Poiskali smo točke: OŠ Breg, Cvetlične lonce/grede, kapelo, cerkev sv. Roka, med njivami poiskali ladjico in našli tudi Mitrej, skrit med drevesi. Če smo imeli srečo, smo lahko videli tudi živali (npr. srne). Po vrnitvi domov smo imeli še

zadnje videosrečanje, na katerem smo imeli analizo dela. Tako se je naš športni dan zaključil. Bilo je poučno, razgibali smo se in se imeli lepo.

Hana Rozman in Jan Pečnik, 7. b, Adam Robin, 7. a

ŠPORTNI DAN Z MOJO DRUŽINO

Učenci 1. triade smo 9. 4. 2021 imeli športni dan. Zmenili smo se, da gremo na pohod (sam si izbereš kam) in poskušamo narediti čim več korakov.

Jaz sem začela že zjutraj. Naredila sem kratek sprehod med njivami. Hotela sem, da bi z mano šla še sošolka, a to žal ni bilo izvedljivo. Malo sem bila žalostna, a sem postala boljše volje, ko sem ugotovila, da gre z menoj moj očka. Pripravila sva nahrbtnik. Vanj sva dala pijačo, sadno ploščico in ne da bi drugi vedeli še čokoladico. Pot sva začela pri gozdičku. Ob robu gozda sva si ogledala krmilnico za gozdne živali. Skozi gozd sva prišla do lovske hišice. Na njej sem se odpočila ter popila nekaj pijače. Čez nekaj časa sva na poti srečala jelena. Ulegel se je na tla in naju nekaj časa opazoval, ko pa ga je očka hotel slikati, pa je pobegnil. Potem sva prišla na znano pot. Ob železni-

ci sva se sprehodila do avtoceste (nadvoza). Tam sem po hribčku splezala do vrha, kjer me je očka slikal. Ko sva nadaljevala pot ob železnici, nama je nasproti pripeljal vlak in nama zatrobil v pozdrav. Pri Žejnih ribicah sem srečala svojo sošolko Klaro. Takoj, ko sem jo zagledala, sva si veselo pomahali. Na klopi sva se odpočila in okrepčala. Nato sem se odločila, da nadaljujema pot proti domu. Doma sem se posladkala s čokoladico. Ugotovila sem, da sva nameravala narediti več korakov, zato sva naredila še tri krajše sprehode. Naredila sem 23114 korakov.

Na sprehodu mi ni bilo dolgčas, saj sva si ga popestrila s šalami in zabavnimi nalogami. Tudi videla in slišala sem veliko. Športni dan je dodeljen med najboljše dni pouka na daljavo.

Enja Cafuta, 3.a

ŠE ZADNJI ŠPORTNI DAN NA DALJAVO

8. 4. 2021 smo učenci od 5. do 9. razreda imeli športni dan.

Najprej smo se ob 9.30 uri zbrali na razredni uri, kjer nam je razrednik podal navodila glede poteka športnega dne.

Po podanih navodilih smo se najprej seveda vsak zase odpravili na pohod. Šli smo lahko kamor koli npr. na Panoramo, ob Dravi, v park ... Po pohodu smo razredniku sporočili, koliko korakov smo naredili na pohodu. Korake smo si lahko šteli na različne načine npr. z uro, s telefonom ali pa da si hodil eno minuto in si štel korake, potem pa to pomnožil z časom pohoda. Štetje korakov je bila prava motivacija, saj smo vsi malo tekmovalni in smo želeli narediti čim več korakov.

Naslednja naloga so bile priprave na športno-vzgojni karton. Preden smo začeli z pripravami, smo se morali dobro ogreti, naredili smo sklop gimnastičnih vaj. Ko smo to opravili, smo lahko začeli z različnimi vajami, ki

so bile na izbiro, to so bile npr. tabata, plank, jumping jacks vadba, kardio vadba in vadba za koordinacijo. Po opravljeni nalogi smo imeli še nekaj športnih izzivov. To so bili obrat s čevljem, opora na rokah, ravnotežje s knjigo, poigravanje z nogavicami in helikopter. Ko smo to opravili vse tri naloge in še izziv, smo razredniku poslali slike s pohoda, priprav na športno-vzgojni karton in od izzivov. Med posameznimi nalogami si si lahko vzel petnajst minut odmora in vmes kaj popil ali pa prigriznil.

In tako je potekal naš osmi april. Čeprav se nismo družili s sošolci, smo si s športom popestrili dan, posebej nas je navdušil izziv.

Zala Mojsilovič Meznarič, 7. b

Zala Topolovec, Vana Horvat, Enja Cafuta, Maja Mesarič, Lana Cvjetković V., Zala M. Meznarič in Lukas Fideršek na športnem dnevu.

POHOD PO GOZDU

V času pouka na daljavo smo imeli v petek, 8. 4. 2021, športni dan. Odpraviti smo se morali na pohod. Z mamico in atijem smo se dogovorili, da bomo pohod začeli na našem vikendu v Podlehniku.

Najprej sva z bratom šla v gozd. Odšla sva do potoka, kjer je bilo ogromno listja in kalužnic. Odšla sva nazaj gor po hribu ter zagledala mamo, sestro in našo psičko. Mami je predlagala, da bi šli spet do potoka. Ko smo prišli na cilj, smo se odločili, da gremo po sosednjem hribu navzgor. Nekje na četrtini hriba smo gledali

naokrog, ker nismo videli naše psičke. Bila pa je cel čas za našim hrbtom. Vsi smo si oddahnili, saj smo se bali, da se je izgubila. Ko smo se vračali, smo šli mimo ribnika in velike ograde za konje.

Preostanek poti smo s težavo prehodili, saj smo bili že utrujeni. Ko smo prišli v hišico, smo pojedli malico. Malo smo posedeli na soncu, nato pa odšli domov.

Bor Matjašič, 3. a

OBISK MESTNE KNJIŽNICE

V ponedeljek, 31. 5. 2021, smo učenci 7. B-razreda obiskali knjižnico Ivana Potrča na Ptuju. V knjižnico smo šli zaradi projekta Rastem s knjigo.

Dan se je začel kot vsak šolski dan od 8.20 do 9.05 smo imeli angleščino in vsi smo bili nestrpni, saj smo vedeli, da pri slovenščini gremo v knjižnico Ivana Potrča na Ptuju. Po angleščini je prišla knjižničarka Anja Tikvič in rekla, naj se najemo. Tik za njo je prišla učiteljica Helga Mihelač, ki je šla z nami. Ko smo se najedli, smo se peš odpravili v mestno knjižnico. Najprej nam je knjižničarka iz študijskega oddelka predstavila aplikacijo COBISS in njeno različico mCOBISS ...

Nato smo odšli na drugo stran, k mladinskemu oddelku, kjer nam je knjižničarka iz mladinskega oddelka priporočila nekaj knjig. Kasneje smo si lahko izposodili knjige. Ko smo si izposodili knjige, smo pri pultu za izposajo v dar dobili knjigo Kako dolg je čas. Knjigo krajših zgodb o živalih je napisal Mate Dolenc in letos je bila izbrana za Can-

karjevo tekmovanje. Vsi smo se zbrali na dvorišču knjižnice in počasi odšli nazaj v šolo. Bilo je kratko, a sladko.

Jan Pečnik, 7. b

ZAKLJUČEK BRALNE ZNAČKE

Letošnje leto je v vseh pogledih drugačno in tak je bil tudi letošnji zaključek bralne značke ...

Že v začetku leta smo načrtovali, da nas bo na šoli obiskal Boštjan Gorenc Pižama, pisatelj, prevajalec, in komik. Seveda nam je to spet preprečila situacija s covid-19.

Da pa bi vsaj malo popestrili letošnje leto, smo se odzvali povabilu Društva Bralna značka, ki je letos prvič organiziralo **Festival bralne značke**. Organizirali so spletna srečanja s pisatelji, na katera smo se lahko brezplačno povezali preko zoom-a ob določenih ter-

minih. Namesto da bi se odpravili v telovadnico, smo si nastop ogledali kar vsak razred v svoji učilnici.

Mlajši učenci so se srečali z izvrstno pravljicarko **Anjo Štefan**, starejši pa z **Boštjanom Gorencem Pižamo**. Spregovoril je o nastajanju stripa Šnofijeva družina; kje vse dobi navdih za svoje zgodbe in kako poteka tako ustvarjanje skupaj z ilustratorjem. 5.b pa so se odločili za srečanje s pisateljem **Petrom Svetino**.

Tako smo vsaj malo obeležili bralno značko, ki je letos sicer podaljšana do konca šolskega leta.

Knjižničarka Anja Tikvič

LEGO LEAGUE FLL (FIRST), PRVA LEGO LIGA

Lego liga (FLL) je krožek (dejavnost), ki jo obiskujemo na naši šoli.

V prostoru, namenjenemu robotiki, imamo FLL v ponedeljek in petek popoldan. Takrat sestavljamo in programiramo robota, delamo za projekt, ki je vsako leto drugačen in vadimo predstavitve za tekmovanje. Tekmovanje sestavljajo štiri deli.

1. Tekma robotov (na mizi z nalogami za robota poskušas dobiti čim več točk s svojim robotom, pri mizi za robota skrbita dva člana ekipe)
2. Tehnični intervju (ocenjevalcem razložiš, kako je robot zgrajen, kako deluje ...)
3. Projekt (ocenjevalcem predstaviš projekt, ki smo ga naredili, npr. igro ...)
4. Vrednote (del, pri katerem ocenjevalci ocenjuje, kako se držimo FLL vrednot in če jih poznamo npr. ekipno delo ...)

Prvič smo se tekmovanja kot juniorji udeležili leta 2016. Tekmovanje za juniorje ni tekmovanje, ampak le predstavitev. Lansko leto smo prvič tekmovali na pravem tekmovalnem nivoju. Po regijskem tekmovanju je bilo državno tekmovanje, na katerega smo se uvrstili, žal odpovedano. Letos pa smo se tekmovanja ponovno udeležili.

Tekmovanje ni šlo popolnoma po načrtih, ker se nismo uvrstili na državno tekmovanje. Letošnji izziv za projekt pa je vzpodbuditi h gibanju čim več ljudi. Za ta projekt smo zasnovali in izdelali igro imenovano "Drop n'race". Je družabna igra, v kateri dva ali več igralcev tekmuje z Lego avtomobili, ki jih spustijo po klančini. V igro so vključena tudi štiri polja, od katerih je odvisno, katere naloge opravljaš. S pomočjo strokovnjakov smo naredili prototip igre. Našo igro smo predstavili tudi županiji Ptuja.

Sedaj, ko smo z našim izdelkom zadovoljni in imamo dovolj sponzorskega denarja, bomo igro začeli izdelovati in verjetno prodajati.

Adam Robin, 7. a

POUK MATEMATIKE IN ROBOTIKA

Ura matematike se je spremenila v robotiko. O robotiki nam je več povedal učitelj Oliver.

Pri tej uri smo uporabili tudi znanje splošne matematike, predvsem pa smo znanje namenili programiranju robota. Naučili smo se veliko o programiranju in na splošno o robotih, npr. kakšna navodila moraš dati

robotu, da naredi kar želiš in kako sploh robot deluje, se premika ... Ugotovili smo, da nekatere roboti zelo zanimajo, druge pa manj, ampak vseeno smo se pri tej uri kaj novega naučili in se zabavali.

Neja Vnuk Horvat in Teina Fridl Cujnik, 7. a

Z IZDELOVANJEM PREPROSTIH VOZIL IN Z RAZISKOVANJEM DO NOVIH ZNANJ

Pri naravoslovju in tehniki smo najprej samostojno po načrtu izdelali čisto prava vozila. Imajo leseno ogrodje, štiri lesena kolesa in dve leseni osi.

Ugotavljali smo, kako in zakaj se vozilo premika: s potiskanjem, z vlečenjem in s spuščanjem po klančini. Zdaj vemo, da se tej vrsti pogona reče zunanji pogon. Po klančini se spusti zaradi sile težnosti.

Potem smo na os vozila namestili daljšo gumico in jo pričvrstili na krajšo stranico ogrodja. Na kolesi, ki sta na pogonski osi, smo namestili manjši gumici. Zaradi teh gumic se kolesi bolje odrivata od podlage.

Gumico smo previdno navili okoli pogonske osi in vozilo položili na podlago. Peljalo se je! Dobili smo idejo, da bi poskusili, kako naše vozilo pelje s pogonom spuščenega zraka iz balona.

V naslednjih urah NIT smo postali čisto PRAVI ZNANSTVENIKI. Oblikovali smo RAZISKOVALNO VPRAŠANJE in mu dodali naš odgovor nanj – tej trditvi pravimo HIPOTEZA. Pripravili smo si načrt dela, narisali tabelo za beleženje rezultatov, pripravili vse pripomočke in končno začeli z raziskovanjem. Vozilu smo dodali deščico in balon. V balon smo morali enakomerno močno vpihovati zrak. Merili smo prevoženo razdaljo in izmerjene centimetre sproti vpisovali v preglednico. Vsak poskus z istim številom vpihov v balon smo 3x ponovili, izračunali smo njihova povprečja. Podatke smo narisali v grafu.

Odgovorili smo na raziskovalna vprašanja in POTRDILI NAŠE HIPOTEZE. Pri predstavitvi smo si pomagali tudi z grafi.

Časa za zbrano delo po korakih učenja z raziskovanjem in za predstavitve smo imeli dovolj, ker so bile ure naravoslovja in tehnike povezane z urami matematike in slovenščine.

Nekaj učencev je ob koncu predstavitev dobilo novo idejo. Postavili so novo hipotezo, po načrtu opravili raziskavo, v kateri so ugotovili, da je dolžina prevožene poti odvisna tudi od podlage, po kateri se vozila vozijo.

In ja, imamo že nove ideje! Zdaj vemo, kako raziskovati kot znanstveniki.

Taj Cafuta, Lana Kmetec, Ela Vogeltnik, 4. a

Na sliki: Taj Cafuta in Vid Himelrajh Ovčar

VPLIV RAČUNALNIŠKIH IGRIC NA MOJE ŽIVLJENJE

V današnjem svetu, polnem napredne in moderne tehnologije se skorajda vsak posameznik – starejši ali mlajši – srečuje z vplivom tehnologije na posameznikovo življenje. Sam bom se osredotočil bolj na mojo starostno skupino in vpliv računalniških iger na naše življenje.

Jaz se srečujem prav vsak dan z moderno tehnologijo; v šoli, pri opravljanju domačih nalog, pri uporabi mobilnega telefona in seveda predvsem pri računalniških igrah, ki bi naj moji generaciji predstavljale nekakšno vrsto sprostitev. Priznam, da sam rad posegam po teh oblikah oziroma po igranju iger, ker se ob tem na nek način sprostim po stresnem okolju v šoli, domačih nalogah in drugih obveznostih.

Priznam, da sem včasih preživel kar dosti svojega prostega časa za playstationom ali xboxom, vendar so me starši konstantno opozarjali o "obsedenosti" in slabih vplivih teh zadev. Res je, da te tovrstne zadeve lahko obsedejo, prav tako pa začne pešati koncentracija za druge stvari, trpijo naše oči, lahko pride tudi do agresivnih oblik vedenja. Računalniške igre te lahko res tako močno zavedejo, da postaneš obseden z virtualnim svetom in si ustvariš popolnoma svoj svet, ne odzivaš se več na dogajanje okrog sebe v resničnem svetu in, če kdorkoli želi stopiti v ta tvoj svet ali ga morda skritizirati, postaneš napadalen in agresiven, kar privede do vedenjskih motenj, ki lahko vodijo tudi v bolezni. Ker sem sam zelo izpostavljen takšnemu svetu oziroma družbi, so me starši zelo opozarjali na te zadeve, mi skrajšali oz. natančno odmerili preživljanje časa za računalnikom, mi pokazali kar nekaj člankov na to temo ...

Seveda je bilo kar nekaj na to temo predstavljenega po televiziji in so starši želeli, da si to tudi ogledam. Odkrito povedano so me televizijski prispevki kar dobro prestrašili in streznili in sem tudi sam začel razmišljati, kaj vse se lahko zgodi z mojo osebnostjo in kako zelo lahko vpliva preveliko preživljanje časa za računalnikom ter igranje igrice na moje življenje. Zdaj posegam po igricah veliko manj, kot sem včasih, raje jih igram v družbi prijateljev za zabavo, kdaj

pa kdaj tudi sam, najraje jih pa igram s katerim od družinskih članov, zgolj za zabavo in smeh. Priznati pa moram, da raje posegam po kakšnem dobrem filmu na Netflixu ali seriji, pa še to, ko so deževni dnevi ali pa se mi samo zahoče malo časa zase. Veliko več časa vlagam v športne dejavnosti na prostem in preživljanje časa s svojo psičko in družino.

Kot sem že omenil, se zavedam problematike moderne tehnologije in vpliva le te na moje vrstnike in določene posameznike, zavedam se tudi, da brez nje v današnjem svetu več preprosto ne gre, vendar se trudim, da bi name vplivala v čim manjši meri.

učenec izbirnega predmeta Filozofija za otroke

Ilustracija: Leander Kojc, 6. a

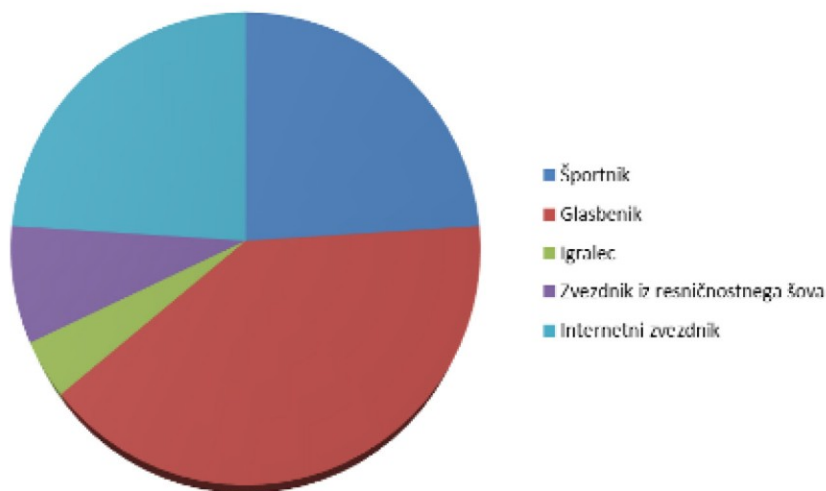
»Tovrstne zadeve te lahko obsedejo, prav tako pa začne pešati koncentracija za druge stvari, trpijo naše oči, lahko pride tudi do agresivnih oblik vedenja.«

NA BREGU NOVINARJI RAZISKUJEMO

ALI TE ZANIMAJO SLAVNE OSEBE?

Zanimalo naju je, kako so učenci naše šole navdušeni nad slavnimi osebami, zato sva nekatere anketirali in dobili zelo raznolike rezultate. Odgovore sva dobili od učencev 7. b in 8. a-razreda. Zahvaljujemo se vsem sodelujočim v najini raziskavi, ki so dali resne in iskrene odgovore o svojih najstniških idolih.

Anketirali sva 32 učencev. Od tega jih ima kar 28 najljubšega zvezdnika, 4 pa ne. Učenci smo torej precej nagnjeni k temu, da spremljamo življenje slavnih oseb in jih posnemamo oz. si jih želimo posnemati. Imena zvezdnikov, ki so se vsaj nekajkrat ponovila kot odgovor na vprašanje o idolu, so bila Lil Peep, Dream, Ariana Grande ... Učenci iz 8. a pa zelo podpirajo sošolca z YouTube kanalom pod imenom Banana World 67. Te slavne osebe so bile pri dobri tretjini anketirancev glasbeniki, sledijo športniki, spletni zvezdniki, zvezniki resničnostnih šovov in igralci.

V grafu si pogledajte, kaj oz. kdo so idoli naših učencev.

Kar 50 % idolov naših sedmošolcev in osmošolcev prihaja iz Amerike, 14 % iz Velike Britanije, 8 % iz Srbije, 8 % iz Argentine, 8 % iz Slovenije ter 4 % iz Italije, nekateri pa niso točno vedeli, od kod slavna oseba prihaja.

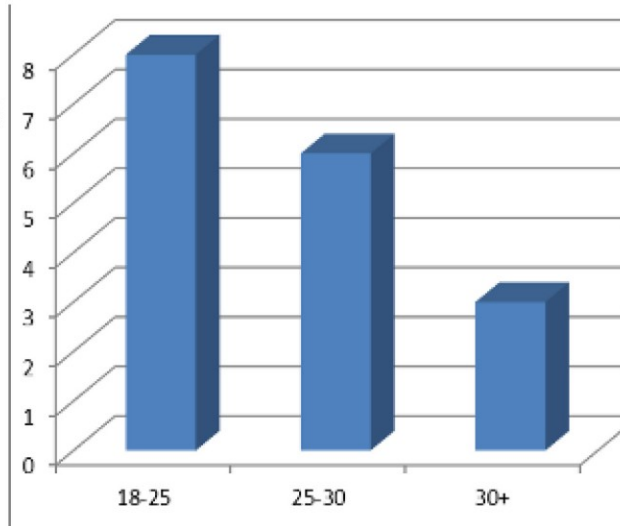
Za slavno osebo, ki je postala njihov idol, so učenci izvedeli na televiziji (8), po radiu (1), na YouTubeu (5), na Instagramu (1) in na internetu (3). Vidimo, da je radio glede vpliva na najstnike že precej zastarel medij, medtem ko je internet z različnimi programi in aplikacijami poskrbel za promocijo v enaki meri kot televizija. Pri večjem vzorcu anketirancev bi bila številka gotovo še višja. Veliko naših učencev spremlja svoje zveznike na spletu. 11 svojim zvezdnikom in idolom sledi na Instagramu, 14 na Youtubeu, 3 na Tik Toku in 2 na Facebooku.

Večina anketirancev še ni poskušala posnemati svojih idolov oz. o tem niti ne razmišljajo. Tisti, ki pa so jih poskušali posnemati, pa so poskušali peti in igrati instrumente in trenirati iste športe kot oni.

Tukaj je graf starosti zvezdnikov, ki učence najbolj navdušujejo.

Večina učencev si je idola našla med mladimi odraslimi, tj. starimi med 18 in 25 let. Takoj za njimi so tisti, katerih idoli so stari med 25 in 30, nekaj manj pa je učencev z idoli, starimi več kot 30 let.

Iz vsega naštetega, kar sva ugotovili med najino raziskavo, torej sklepava, da si najstniki želimo idolov, jih zavedno ali nezavedno iščemo in jih največkrat najdemo na spletu ali na televiziji. Pevcem, športnikom in ostalim slavnim osebami, ki nas zanimajo, sledimo na spletu, a jih ne posnemamo prav veliko.

GLASBA ZA NAJSTNIŠKA UŠESA

Ena izmed zelo razvitih in popularnih stvari današnjega časa je sodobna glasba. Posluša jo 68 % populacije sveta. V 8. razredu sem izvedla anketo o glasbi, pridobljeni odgovori so bili zanimivi.

Glasba je lahko žalostna, srečna ... Nekaterim glasba prinaša srečo, marsikomu pa veselje. Omogoča nam, da se potopimo v spomine, obuja čustva ali nam pomaga, da nekaj pozabimo.

Učenci v starosti 13-14 let vsi poslušajo glasbo. Največ jih posluša hip-hop. Ostali pa pop-folk, klasično glasbo, trije učenci pa poslušajo rock.

Najljubši pevci/ke so jim Melanie Martinez, Tupac, Jason Derulo ... Ostali pa se niso mogli odločiti, preveč jih imajo. Za najljubšo pesem jih je večina napisala, da je Shotta Flow, enemu učencu pa je Hit 'em up.

Večina učencev rada poje, nekateri pa bi radi imeli svoj bend. O glasbenem okusu naših učencev je bilo zanimivo raziskovati.

Amra Ramić, 8. a

GLASBA, KI POSTAJA VEDNO BOLJ POPULARNA

Kpop je glasbena zvrst, ki postaja vedno bolj popularna v 21. stoletju in med najstniki. Kpop je krajšava za korejski pop, saj ta zvrst glasbe prihaja iz Južne Koreje in se je začela razvijati leta 1992.

Seveda pa je kpop drugačen od popa in drugih zvrsti glasbe, saj se od vseh zvrsti na čase kar precej razlikuje. Na primer v kpopu so pesmi lahko v celoti napisane v korejščini ali pa so mešanica korejščine in angleščine, kar naredi kpop še bolj poseben. Pevci in pevke, ki so torej predstavniki kpopa, se imenujejo kpop idoli.

Ampak zakaj je kpop tako popularen med najstniki in celo odraslimi? No, odgovor je kar precej dolg, saj imajo najstniki in odrasli kar nekaj razlogov za takšno navdušenje nad kpopom. Torej vsi vemo, da pevci in pevke ter tudi bandi iz Evrope in Amerike postanejo prepoznavni s pesmimi, ki jih objavijo na spletu. Po navadi se priključijo kakšnim podjetjem, kjer so tudi glasbeni producenti, ki jim pomagajo pri načrtovanju njihove kariere. No, to ne velja za kpop, saj morajo vsi, ki želijo postati kpop idoli, najprej nastopiti na avdiciji v nekem glasbenem podjetju in prestati več krogov avdicij. Na avdicijah pa kandidati ne zapojejo samo nekaj pesmi, temveč morejo znati tudi dobro odplesati koreografijo, ki jo sestavijo sami ali pa jo kopirajo od kakšnih kpop idolov. Ko ti kandidati prestanejo avdicije, pa morejo opraviti še neko vrsto pripravištv, ki lahko traja par mesecev ali celo par let. Po tem pripravništvu postanejo kpop idoli. Le nekaj jih postane samostojnih kpop idolov, ki so solisti, saj jih v veliki večini podjetja združujejo v skupine. V skupine pa prav pogosto, če ne skoraj vedno, združijo tiste kandidate, ki so prestali avdicije. Ti se komaj spoznajo in obenem že postanejo nova kpop skupina. Tovrstni kpop idoli so vedno pod nadzorom svojega podjetja, še posebej producenta, ki jih nadzoruje ali se držijo diete in obenem pazijo, da ne povzročijo kakšnega škandala. Prav tako so skoraj vsi kpop idoli snemani 24 ur na dan in trenirajo koreografijo ter petje vsak dan po kar nekaj ur in si zato privoščijo zelo malo spanca. Kpop idoli pa so tudi zelo iskreni in se večinoma obnašajo čisto običajno in so večinoma kar skromni. Velika večina kpop idolov gre tudi skozi depresijo in druge bolezni ali pa poškodbe, saj svojo kariero po navadi začnejo že pri 13 ali pa 14 letih. Prav tako velikokrat skrivajo svoje poškodbe in ostale težave, da ne bi razočarali svojih oboževalcev. Obenem pa je tudi večina pesmi, ki jih napišejo kpop idoli, polnih nekih čustev in vsebuje tudi neko močno sporočilo. Ena izmed takih pesmi je Spring Day, ki so jo napisali BTS in govori o tragediji, ki se je zgodila aprila 2014 (potop trajekta Sewol, na katerem so bili večinoma učenci, ki so se odpravljali na šolski izlet) in je bila namenjena predvsem tistim, ki so svoje bližnje izgubili.

Kaj je značilno za kpop? Kpop ima veliko posebnih značilnosti, ena izmed njih so Seoul Gayo Daesang nagrade, ki se podelijo najboljšim kpop skupinam ali pa solistom. Druge značilnosti so tudi neke vrste svetleče palčke oziroma po angleško "kpop lightsticks". Vsaka skupina in solist ima za svoje oboževalce svojo različico teh svetlečih palčk.

(Se nadaljuje na naslednji strani.)

NA BREGU NOVINARJI RAZISKUJEMO

Nadaljevanje članka s prejšnje strani

Vsi njihovi oboževalci so del "fandoma" oziroma so del nekega oboževalskega kluba. Vsak "fandom" pa ima tudi svoje ime, ki se navezuje na ime skupine ali solista. Velika posebnost so tudi posebne aplikacije, preko katerih se kpop idioli pogovarjajo ali pa odpisujejo svojim oboževalcem. Te aplikacije pa so drugačne za vsako podjetje, na primer: Bubble (glasbeno podjetje JYP), Weverse (glasbeno podjetje Big Hit oziroma Hybe), Vlive (za vse kpop idole) ... Poleg tega je pri kpopu normalno, če moški nosijo krila in ličila, kar dokazuje enakost med spoloma in je v inspiracijo številnim mladim. Kpop ima tudi to značilnost, da so videospoti od določene skupine med seboj povezani in sestavljajo neko zgodbo, ki jo morajo oboževalci razrešiti, preden se konča in tako lahko vsak posameznik sestavi svojo teorijo. Prav tako so tudi njihovi nastopi bistveno bolj energični, saj skoraj vsi pojejo v živo in obenem plešejo še zelo energične plesne, pri katerih so vsi do sekunde natančno usklajeni. In točno s takšnimi nastopi vedno znova navdušujejo svoje oboževalce.

Ene izmed najbolj popularnih kpop skupin so: BTS (Bangtan Sonyeondan), Stray kids (Seuteurei kijeju), Blackpink, Seventeen, Enhypen (Enhaipen), EXO, TXT (Tomorrow By Together), NCT (Neo Culture Technology)... Ti so tudi eni izmed najbolj vplivnih kpop skupin, ki so tudi najbolj prepoznavni po svetu.

Tia Zmazek, 9. b

IMAMO OTROCI RADI POTOVANJA IN IZLETE?

Smo mlade novinarke in kot eno izmed naših prvih nalog smo dobile, da moramo pripraviti ankete, nekoga anketirati in nato napisati raziskovalni članek. Naša anketa se je navezovala na potovanja. Odločile smo se, da bomo anketirale učence 8. razreda.

Z našim prvim vprašanjem smo poizvedovale, ali naši učenci radi potujejo, večina jih je odgovorila z da ter utemeljila, da jih to sprošča, zabava, razveseljuje... Skoraj vsi radi potujejo oz. bi radi potovali po celem svetu, ali vsaj po Evropi, nekateri pa raje ostanejo v Sloveniji in raziskujejo lepoto naše države. Najraje in največkrat potujejo z družino ali prijatelji. Na potovanja se največkrat odpravimo z avtomobilom, nekateri pa se na daljšo pot raje odpravijo z letalom, ladjo. Poti z vlakom je zelo malo. Večina otrok svojim staršem pomaga izbrati destinacijo počitnic. Na počitnicah večina raje biva v hotelu, nekateri pa se tudi odločijo za kampiranje oz. taborjenje ali bivanje v apartmaju. Na potovanja se raje odpravijo po svoje, v lastni režiji, manjšina pa rada potuje tudi s kakšno agencijo. Nekateri se za počitnice morajo odreči kakšni drugi stvari, saj si potovanja ne morajo kar tako privoščiti vsako leto. Večina ima raje daljša potovanja in počitnice, tu in tam pa ima kakšen raje krajša potovanja in izlete. Nekateri se tudi med vikendi odpravijo na kratka potovanja po bližnjih državah, kar bi lahko imenovali tudi kratki vikend izleti. Za potovanja jih večina porabi veliko denarja, tisti, ki si pa tega ne morejo privoščiti, pa manj.

Pri anketiranju smo se naučile veliko stvari in izvedele veliko novih informacij, saj je bilo to delo zanimivo in bi še večkrat kaj takšnega ponovile.

Teina Fridl Cujnik, Neja Vnuk Horvat in Ema Gojkošek, 7. a in 7. b

REPORTAŽA — TALIN (ESTONIJA)

V okviru Lego Lige smo štirje učenci naše šole obiskali Talin. Na srečo nam je poleg tekmovanja preostalo še nekaj ur za raziskovanje mesta.

Let

V Estonijo smo potovali z letalom. Let iz Zagreba v Frankfurt traja 90 minut in iz Frankfurta v Talin 150 minut. Skupaj traja let kar 240 minut. Če bi se s Ptujem v Talin peljali z avtomobilom, bi pot trajala vsaj 21 ur. Če bi pa hoteli iti tja peš, pa bi trajalo kar 15 dni. Leteli smo z letalom Bombardier in Airbus A320 neo.

Talin

Talin se nahaja na obali Finskega zaliva, v njem živi 400 tisoč državljanov, kar je tretjina vsega estonskega prebivalstva. Talin je glavno mesto Estonije in je zgodovinsko mesto, katerega začetki segajo v leto 1154. Najbolj viden del mesta je hrib Toompea, ki je obdan s tlakovanimi in srednjeveškimi ulicami. Po navadi imajo Estonci bolj oblačno in hladno vreme. Talin je tudi zadnja Baltska prestolnica.

Grad Toompea (Toompea loss)

Grad Toompea je zgrajen na griču Toompea. Zgrajen je bil v 15. stoletju in je skozi zgodovino služil vladarjem tega območja. Danes je tu sedež parlamenta. Grad so tudi že obnovili, ampak so pustili originalen 42 metrov visok stolp, ki ima na vrhu izobešeno zastavo.

Katedrala Alexandra Nevskyjega

Rast pravoslavnega prebivalstva v Talinu je zahtevala nove pravoslavne katedrale. Preobraženjska cerkev, ki je služila kot katedrala, je bila obnovljena iz srednjeveške samostanske cerkve, utesnjena in neprimerno nameščena, zato ni izpolnjevala povečanih zahtev za glavni estonski tempelj. Princ Sergej Vladimirovič Šahovski, imenovan za guvernerja Estlandije leta 1885, je dal pobudo za gradnjo nove katedrale in zaprosil za najvišje dovoljenje za zbiranje sredstev znotraj imperija za doseg tega cilja. Iz celotne Rusije so prejeli donacije za gradnjo nove stolne cerkve v Revelu. Kot rezultat je bilo 15. septembra 1899 zbranih 434 623 rubljev in 29 kopajk.

Erasmus+

V Talin smo odšli z Erasmus+ projektom. Erasmus+ je program EU, ki podpira izobraževanje, usposabljanje za mlade in šport v Evropi. Program ni namenjen le študentom. Na področju izobraževanja in usposabljanja program Erasmus+ podpira mobilnost posameznikov (študentov, dijakov, pedagoškega kadra in drugih) ter mednarodna partnerstva med različnimi organizacijami z namenom modernizacije ter sodelovanja med področjem izobraževanja in trgom dela. Na področju športa je financiranje namenjeno evropskim projektom, ki se ukvarjajo z izzivi, kot so boj proti prirejenim izidom tekem, nedovoljenim poživilom, nasilju in rasizmu.

STARSHIP

Ogledali smo si tudi zelo uspešno podjetje STARSHIP. Starship v slovenščini pomeni zvezdna ladja. Podjetje se ukvarja z roboti, ki prevažajo hrano. Roboti imajo veliko senzorjev, ki zaznavajo vsako oviro. V primeru, da robot ne more oziroma ne zna samostojno mimo motečega predmeta, pošlje v center, kjer rešujejo probleme, svojo lokacijo in zaposlena oseba pomaga robotu priti mimo motečega predmeta. Ko robot prispe na destinacijo, pozdravi osebo, odpre predal, kjer ima naročilo in se poslovijo od naročnika, nato po najkrajši poti odide do polnilnice. Roboti dostavljajo hrano že v dvajsetih državah sveta.

Skypark

Skypark je park, ki je v nakupovalnem centru. Razdeljen je

na trampolin park, naravoslovnemu parku in kolo. V trampolinu

parku imajo veliko trampolinov, s katerih lahko skočijo v

penaste kocke (kocke niso za pojediti, niso iz sladkorne pene), vrv, po kateri lahko hodiš, rokoborbo, odbojko in skok iz višine v penice. V naravoslovnem delu pa je veliko igral iz muzeja iluzij. Imajo tudi glasbeno ploščo, klavir, s katerim igraš igrice, sestavljanke in plezalno steno. Kolo je narejeno na strehi, saj ni tako zelo visoko, da bi bil lahko na tleh. S kolesa lahko vidiš morje in mesto.

Hana Rozman, 7. b

in Adam Robin, 7. a

NA BREGU NOVINARJI RAZISKUJEMO

REPORTAŽA — PRAGA ALI PRAHA (ČEŠKA)

Ker sem bila v Pragi pred dvema letoma, sem se odločila, da napišem nekaj o njej. Verjetno vas kar nekaj ve, da je Praga glavno mesto Češke. Je zelo zanimivo in veliko mesto. Ima precej znamenitosti, ki si jih je vredno ogledati.

V Pragi prebiva 1,3 milijona prebivalcev. Državni jezik je češčina. V Pragi je veliko mostov – Karlov most je znan zgodovinski most čez reko Vltavo v Pragi. Most je 515,8 metra dolg in skoraj 9,5 metra širok, poteka prek 16 lokov, zaščitenih s ščitniki za lomljenje ledu. Zaščiten je tudi s tremi mostnimi stolpi, dva od njih na Mali Strani in tretji na strani Starega mesta. Slednji je veljal za eno izmed bolj zanimivih gotskih stavb. Most je okrašen z neprekinjeno ulico 30 kipov in skulptur, večina je v baročnem slogu. Prvotni so bili izdelani okoli leta 1700, zdaj pa so vsi nadomeščeni z replikami. Replike so bile potrebne, ker jih razjeda smog.

V Pragi najdemo še veliko zanimivih mostov, npr. Bridge of Legends, Manesov most, Jiraskov most, Čehovski most, Palacky Bridge, Troysky Bridge – najmlajši in najmodernejši v Pragi, ki je bil zgrajen leta 2014. Most je opremljen s priročnimi sprehajalnimi in kolesarskimi stezami, zato je kmalu postal priljubljeno sprehajališče za prebivalce okrožja Holesovice in Praga-Troja.

Ura z imenom Praška astronomska ura ali Praški orloj je bila prvič nameščena leta 1410. Je tretja med najstarejšimi astronomskimi urami na svetu in najstarejša, ki še vedno deluje. Na žalost je nisem videla, ker so jo ravno popravljali.

Praga ima tudi veliko svetišč, eno izmed njih je tudi stolnica svetega Vida – katedrala.

Imajo veliko podzemnih vlakov in tramvajev. Tudi jaz sem se peljala z njimi. Kot zanimivost moram povedati, da si za vožnjo s podzemnim vlakom daš izdelati vozovnico s sliko in se voziš zastoj, to velja za otroke do 15 let in za upokoјence.

Ogledala sem si tudi živalski vrt. Razprostira se na pobočjih hriba nad reko Vltavo, ki se danes nahaja na kar 47 hektarjih, v njem pa najdemo več kot 700 različnih živalskih predstavnikov. Živalski vrt so v Pragi odprli leta 1931. Leta 2002 je živalski vrt prizadela strašna poplava, ko ga je rekla Vltava poplavlila več kot polovico. Evakuirati so morali več kot 1000 živali, kar je bila tudi največja evakuacija vseh časov.

Znamenitost Prage je tudi sedežnica, ki je zgrajena iz plastičnih stolov in močne jeklene vrvi. V Pragi je tudi najožja ulica, ki je široka le 70 cm. Ima tudi semafor, ker se dva osebi ne moreta srečati.

Zala Mojsilovič Meznarič, 7. b

REPORTAŽA — OTOK VIR (HRVAŠKA)

Otok Vir se nahaja v Severni Dalmaciji. Leži zahodno od Paga, od katerega ga ločuje Ninski zaliv. S celino je v bližini Privlake preko preliva Privlački gaz povezan s krajšim mostom. Leži v Jadranskem morju. Vir ima površino 22.076 km². Ima 37 kilometrov plaže.

Na otok Vir hodimo že 7 let in imamo tam svojo hišo. Letos sem bila tam dva meseca in pol. Ogledala sem si kar nekaj zanimivosti, obiskala kar nekaj plaž, se ukvarjala z njihovimi aktivnostmi in obiskala kar nekaj restavracij in barov.

Ogledala sem si številne otoške znamenitosti. Zanimivosti, ki sem si jih ogledala, so ruševine gradu pod vodo, najvišja točka otoka, center, most, svetilnik, Vila Lanterna in razne plaže.

Če hočeš do Vira, se pelješ čez most, ki je dolg 378 metrov. Z gradnjo so začeli leta 1974 in uradno je čez njega stekel promet 24. aprila 1976. Grad oziroma po njihovo kaštelina je obzidje gradu, ki je delno na kopnem oziroma plaži in ima tudi nekaj ruševin pod vodo. Grad je bil zgrajen konec 20. stoletja. Če se odločite za dopust na Viru, vam zelo priporočam, da se z ladjico iz mesta odpeljete pogledat ruševine pod vodo. Najvišja točka na Viru je hrib Berbenjak in je na 116 metrov nadmorske višine. Na hrib se lahko odpravite peš ali s kolesom. Zraven tega, da je tudi hrib, je še razgledna točka, saj se vidi otok Pag, Privlaka, Nin in ostali otoki. Njihovo mesto je nekaj posebnega. Prijazni domačini, restavracije, bari in tržnica s sadjem in zelenjavo, nakitom, ribiško opremo in oblačili ter obutvijo. Domačini ti na glavnem pomolu pokažejo, kako loviti ribe, nekateri ljudje delajo na tržnici, stojijo za stojnicami, ker prodajajo hrano ali spominke in od tega živijo. Spomladi, v začetku maja, imajo stojnice s hrano, kjer zbirajo prostovoljne prispevke za otroke iz socialno šibkejših družin za celotno Hrvaško. Poleti imajo Virsko leto, kjer se vsako soboto na glavnem trgu po 22. uri začnejo koncerti raznih znanih hrvaških glasbenih ustvarjalcev. Jeseni so tam razna tekmovanja. Pozimi pa njihova božična pravljica in čarobno okrašeno mesto, umetni sneg in drsališče iz pravega ledu in božične pesmi. Za silvestrovo in novo leto se na glavnem trgu odvija koncert, kjer pojejo hrvaški glasbeniki in priredijo ognjemet, ki traja tudi 10 minut. Svetilnik leži na zahodni strani Vira. Kamnit svetilnik, ki je bil zgrajen leta 1981. Visok je 21 metrov. Zraven svetilnika stoji še Vila Lanterna. Otok ima kar 18 različnih plaž, ki skupaj merijo 32 kilometrov.

Obiskala sem nekaj različnih restavracij. Najpogosteje smo hodili v restavracijo Villa Monica, saj ima res odličen razgled na morje. Šli smo tudi v pizzerijo Galeb, kjer imajo res odlične pice. Za ljubitelje rib pa je tam še njihova najbolj priljubljena restavracija Viranka, kjer dobiš res odlične ribje specialitete. Za tiste, ki nočete v restavracijo, pa še imajo različne restavracije, ki dostavljajo hrano na dom, to so Pizza Cut Vir, Đasti in pa MeGusta. Tam je kar nekaj raznih barov in mnogih sploh ne poznam. Največkrat se odpravim v Kafić, ki je oddaljen 1 kilometer od naše hiše. Potem se odpravimo tudi v The Beach Vir, ki je na plaži. Predlani smo odkrili en bar, ki ga ima zelo znan Slovenec, motokrosist Tim Gajser.

Vir ima 18 plaž. Te plaže pa so Jadro, Donja in Gornja Prezida, Radonjića, Meka, Site, Miljkovica, Lučica, Sapavac, Žitna, Srpljica, Kozjak, Bobovnik, Slatina, Biskupljača, Lanterna, Lucija, Luka in Pedinka. Na vsaki plaži se dogaja nekaj, vendar je na glavni plaži Jadro največ ljudi, zato je tam več aktivnosti. Aktivnosti so različne, od telovadbe v vodi, napihljivega vodnega gradu za otroke, pendolinota za vso družino, izposoja čolna in vodnega skuterja za odrasle, vožnje na tubi in banani ter druge adrenalinske vodne dogodbivosti.

Na Viru se domačini ukvarjajo z različnimi aktivnostmi, v katere vključujejo tudi turiste. Ribolov, kjer ti na glavnem pomolu pokažejo, kako loviti ribe. Balinanje, pri katerem na glavnem trgu vsak petek poteka skupinsko in družabno balinanje. Kolesarjenje, v okviru katerega vsako leto priredijo kolesarsko tekmo. Plavanje – v začetku meseca junija priredijo tekmovanje iz plavanja. Domačini pa iz roda v rod prenašajo tudi njihove običaje, kot so vsakoletna izdelava kostuma za pust in številne druge. Ker brez klope ne gre, so na Viru tudi razne skupine.

Če se boste kdaj odločili, da si ogledate Vir, obvezno obiščite Bandiro, svetilnik, grad in mesto.

Ema Vrbnjak, 9. b

NA BREGU NOVINARJI RAZISKUJEMO

REPORTAŽA — MANISA, SALIHLI (TURČIJA)

Salihli je veliko mesto, ki se nahaja v Provincii Manisa in ima več kot 238 tisoč prebivalcev. Kraj sam po sebi v svetu ni ravno poznan, zato bi lahko rekli, da je neke vrste skriti biser, ki samo čaka, da ga nekdo odkrije. Mesto je polno turške kulture, obenem pa je še precej zgodovinsko bogato. Ko sem se odpravljala na pot, nisem imela ravno velikih pričakovanj, vendar me je mesto presenetilo. Prav tako pa je Salihli zabavno obiskati s prijatelji ali pa z družino. Sama sem ga obiskala s prijatelji iz šole, saj smo se tja odpravili zaradi projekta pri robotiki. Mislim, da lahko rečem, da nas je mesto res presenetilo in da smo se naučili veliko novega.

Okusna tradicionalna turška hrana

Hrana v Salihliju je v veliki večini tradicionalna in moram priznati, da je okus res boljši od izgleda. Lahko bi rekli, da te videz hrane lahko malce prevara. Torej, če se boste kdaj odpravili na izlet ali pa na počitnice v Salihli, se morete obvezno ustaviti v kakšni restavraciji v mestu. Salihli slovi po odlični hrani, tako da vas kulinarčna izkušnja tam zagotovo ne bo pustila na cedilu. Definitivno pa Salihlija ne boste zapustili s praznim želodcem, saj vam bodo vedno postregli velike porcije in poskrbeli, da ne boste lačni. Tam so predvsem znane Odun Meatballs oziroma po turško Odun Köfte. So ene izmed vrst mesnih kroglic Çiğ köfte, ki so v Turčiji precej popularne, saj jih je tam nekje okoli 291 različnih vrst. To so mesne kroglice iz mletega mesa (navadno govejega) z začimbami in čebulo. Salihli pa je tudi zelo dobro znan češnjah, saj ga drugače imenujejo tudi češnjeva dežela. Tam pridelujejo najboljše češnje v Turčiji, zato se, če ste tam, odpravite na lokalno tržnico ter kupite nekaj češenj.

Sardis

Sardis je bilo starodavno mesto iz časa Grkov in Rimljanov. Nedaleč od Salihlija se torej nahajajo ruševine tega mesta. Če vas zanima zgodovina Grkov in Rimljanov vam priporočam, da si te ruševine ogledate ter se naučite nekaj novega. Tam se nahaja tudi velik amfiteater, ki je res zelo mogočen, obenem pa je še odlično ohranjen. Po ogledu ruševin pa se lahko odpravite na tržnice, ki se nahajajo pri izhodu iz območja ogleda. Izdelke ter hrano na tej lokalni tržnici prodajajo predvsem domačini. Tam lahko najdete veliko stojnic s hrano, tudi s sladoledom. Vendar previdno, tamkajšnji prodajalci sladoleda imajo prav poseben, a vseeno zelo smešen način, kako sladoled postreči gostom. Če boste imeli srečo, vam bodo sladoled kar podarili zastonj, da ga lahko poskusite in pozneje kupite še enega, če bi ga želeli. Vendar vam ne bo žal, saj je ta sladoled res božanski in je res odličnega okusa.

Življenje v mestu

Če ste navdušeni nad turško kulturo, vam priporočam, da poizkusite kakšen dan v mestu preživeti kot domačin. Med sprehodom po mestu boste verjetno opazili, da tam ni veliko prehodov za pešce. Vendar cesto lahko vseeno prečkate. Iz izkušenj vam lahko povem, da je najboljši način, da počakate, da se večina avtomobilov odpelje in šele nato tečete čez cesto. Seveda pa promet v Salihliju ni drugačen od našega slovenskega prometa le v prehodih za pešce, temveč tudi v prevoznih sredstvih. Saj boste tam naleteli na veliko tuk tukov na cesti. Najboljša možnost za kosilo je, da se po mestu sprehodite peš ter se odpravite v kakšno restavracijo v mestu, ki streže turško tradicionalno hrano. Ena izmed zelo zanimivih stvari, ki jih lahko doživite v mestu, je definitivno nočno življenje. Verjetno se sprašujete zakaj, no naj vam povem, da so Turki budni zelo pozno v noč in da si neke okoli polnoči privoščijo turško kavo. Zato so navadno noči in pa zgodnje jutranje ure kar precej glasnejše kot v Sloveniji.

REPORTAŽA — MADRID (ŠPANIJA)

Z družino smo se 19. 6. 2019 odpravili na 4-dnevno potovanje v Madrid.

Madrid je glavno mesto Španije, ima veliko znamenitosti in tudi največjo špansko zastavo na svetu.

To je bilo moje drugo potovanje z letalom. Ko smo prispeli v Madrid, smo se odpeljali do hotela, na poti do hotela sem videla veliko visokih stolpnic, kjer so v njih bile banke. Ker smo prvi dan prispeli zelo pozno, si nismo morali ogledati ničesar.

Videla sem veliko znamenitosti. Madrid je lepo in veliko mesto, a je dosti brezdomcev. Na splošno so v Španiji znane plesalke flamenka. Oblečene imajo lepe pisane obleke z volančki in naborki, igrajo lahko na kastanjete, včasih jih spremlja tudi glasbenik, ki igra na kitaro. Znamenitosti, ki jih imajo, so lahko tudi koristne. Npr. krožno križišče ima na sredini vodomet in če bi kdo oropal banko bi vodomet takoj povečal moč in zaustavil promet, saj bi poplaval tisti del mesta. Madrid je znan tudi po nogometu.

V Madridu je veliko lepih destinacij za fotografije. Meni je bilo zelo všeč, saj rada potujem in Španija mi je zanimiva, saj bi se rada naučila njihovega jezika (španščine).

Teina Fridl Cujnik, 7. a

OCENA KNJIGE UNIČI TA DNEVNIK

Knjiga pisateljice Keri Smith z naslovom Uniči ta dnevnik je bila prava uspešnica. Knjiga je izšla leta 2007, a samo v angleškem jeziku, čez nekaj časa pa je bila prevedena tudi v slovenščino. Zvrst oz. tema knjige je humor. Na nek način tudi »samopomoč«, saj to ni običajna knjiga za branje, ampak knjiga, ki jo moraš uničiti. Kaj pomeni uničiti? Ne, to ne pomeni zažgati ali raztrgati knjigo, ampak jo uničiti po navodilih, ki so zapisana na straneh. Namen uničenja je, da uporabimo ustvarjalnost, iznajdljivost ... Knjiga je uspešnica, saj je drugačna, ima presenetljiv naslov, ki pritegne. Če prav pomislimo, te knjige ne moreš brati kot drugih, a je vseeno knjiga. Sicer pa ima knjiga lepo sporočilo, samo razumeti ga moraš. Vam namignem – delček nauka je ne uničuj stvari, ki niso tvoje in kadar ni potrebno. Ob tej knjigi se veseliš, ustvarjaš, rišeš, pišeš, se smehljaš ... Sama imam to knjigo in resnično je ena izmed najljubših. Ko sem to knjigo dobila, me je takoj spodbudila k branju knjig. Ne smem vam preveč izdati o knjigi, ampak vam povem, če jo izbereš, boš vse leto v veselju, ustvarjalnosti in smehu. Aja, pa še to sem pozabila, knjiga spodbuja tudi samozavest in pogum drugačne vrste. Knjigo moraš peljati na sprehod, jo politi s kavo, odtisniti hrano ... Sliši se bogokletno, a je zabavno.

Neja Vnuk Horvat, 7. a

NA BREGU NOVINARJI RAZISKUJEMO

ČE NE BOMO BRALI, NAS BO POBRALO

Marsikdo sploh ne ve, zakaj je branje tako zelo pomembno. Strokovnjaki z Yale School University so ugotovili, da ima človek, ki bere več kot tri ure in pol na teden, 17 % manj možnosti, da bo umrl. Če pa nekdo bere več kot tri ure in pol, pa ima za kar 23 % manj možnosti, da bo umrl. Trenutno je bralno nepismenih kar 750 milijonov ljudi. Število nepismenih je upadlo, saj je bilo pred petnajstimi leti nepismenih kar 860 milijonov ljudi od 7,7 milijarde vseh ljudi na svetu.

Na naši šoli sem raziskovala, kakšna je razlika med navdušenostjo za branje v 3. a-razredu in 7.a-razredu. Mislila sem, da imajo v tretjem razredu same navdušence nad branjem, ampak sem se zmotila. En učenec nima rad branja, ker nima dovolj časa, ampak vseeno mislim, da bi tudi on lahko našel nekaj minut in jih namenil branju. Ostalih sedemnajst učencev ima branje zelo rado, saj so nekatere knjige zelo smešne, zanimive in zabavne. Učencem je tudi všeč, da se med branjem zelo sprostijo in imajo mir in tišino. Ampak v sedmem razredu podatki niso bili tako zelo pozitivni oz. spodbudni, saj kar pet učencev nerado bere, ker jim knjige niso všeč in ker jim je med branjem dolgčas. Ostalih osem učencev rado bere, saj se med branjem sprostijo, educirajo oz. izobražujejo in ker so knjige zabavne.

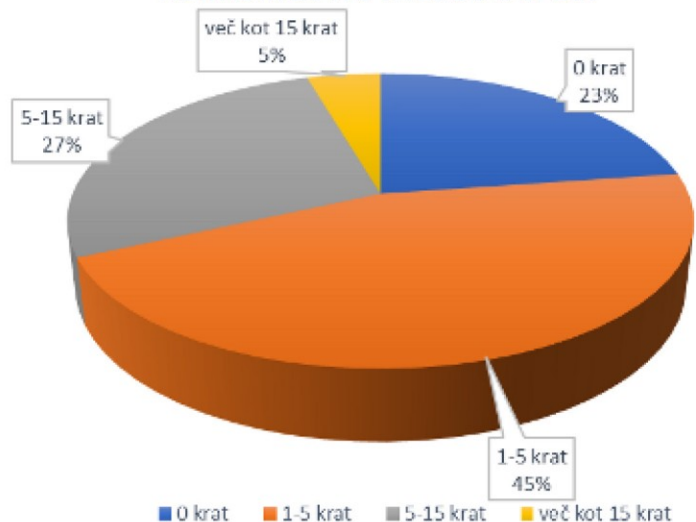
V tretjem razredu je pet učencev takih, da ne berejo vsak mesec, oz. da občasno cel mesec ne preberejo nobene knjige. Enkrat do petkrat na mesec bere deset učencev in le trije več kot petnajstkrat na mesec. V sedmem razredu pa pet učencev ne bere vsak mesec, pet jih bere enkrat do petkrat na mesec, dva bereta pet do petnajstkrat na mesec in eden bere knjige več kot petnajstkrat na mesec.

Najljubše knjige tretjega razreda so: Umazani Berti, Anica in zajček, Pasji mož, Lov na pošasti, Garfield, Čarobni živalski prijatelji, Kapitan Gatnik in Pet prijatelj. Najljubše knjige v sedmem razredu pa so: Kot v filmu, Knjiga o džungli, Ronja, razbojniška hči, Vampirski akademija in Lov na pošasti.

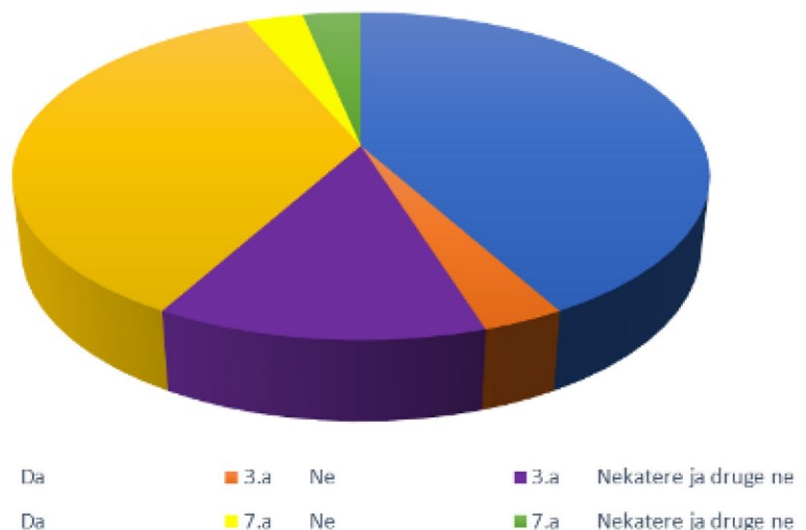
Vprašala sem jih tudi, ali se sami odločijo, katero knjigo bodo prebrali. V tretjem razredu se en učenec od osemnajstih ne odloča sam, kaj bo prebral, ostalih sedemnajst pa se odloči samostojno. V sedmem razredu pa se en učenec včasih sam odloči, eden se ne odloči sam in ostalih enajst se odloči samostojno, kaj bodo prebrali.

Učencem tretjega razreda so knjige za domače branje v glavnem všeč. Všeč so trinajstim učencem, štirim so nekatere všeč in nekatere ne in enemu učencu ni všeč niti ena knjiga. V sedmem razredu pa so knjige všeč enajstim učencem, enemu učencu so nekatere všeč in nekatere ne in enemu učencu sploh niso všeč knjige za domače branje. Podatki so me presenetili, saj sem po eni strani mislila, da jim bodo knjige za domače branje všeč, ampak sem se zmotila. Pogosto pa slišimo, da se učenci pritožujejo nad neustreznimi knjigami za domače branje. Po drugi strani sem torej pričakovala kakšen „ni mi všeč“ več.

Kolikokrat na mesec bereš?

Ali so ti všeč knjige za domače branje?

Učence tretjega in sedmega razreda sem tudi povprašala, katero zvrst najraje berejo. Deset učencev tretjega razreda najraje bere avanturistične zgodbe, sedem pravljice, šest kriminalke in detektivke, deset fantazijske zgodbe, dva stripe in eden knjige o živalih. V sedmem razredu se niti enkrat niso pojavile pravljice, kar sem tudi pričakovala. Štirje učenci berejo avanturistične zgodbe, trije kriminalke in detektivke, trije fantazijske zgodbe, trije mladinske romane in en učenec bere nekaj drugega.

Povprašala sem tudi, v katerih jezikih berejo knjige in ugotovila, da v več različnih jezikih berejo učenci tretjega razreda. V tretjem razredu bere osemnajst učencev knjige v slovenščini, en v angleščini, en v kitajščini, en v madžarščini in dva v hrvaščini. V sedmem razredu pa knjige bere enajst učencev v slovenščini in eden v makedonščini.

Sedem učencev tretjega razreda ima najraje dela Dese Muck, en učenec im najraje Jacka Londona in dva imata najraje Adana Bleida. Deset učencev je izbralo tega pisatelja/pisateljico zato, ker je napisal njihovo najljubšo knjigo in osem učencev nima posebnih razlogov, zakaj so se tako odločili. V sedmem razredu pa je najljubši pisatelj enega učenca Hans Christian Andersen, po en glas so dobili tudi Richille Mead, Dese Muck in David Williams. Ostali nimajo najljubšega pisatelja. Učenci niso vedeli, zakaj so se tako odločili.

Učence sem tudi povprašala, koliko strani je štela njihova najdaljša prebrana knjiga, rezultati so me malo presenetili. V tretjem razredu so štirje učenci kot najdebelejšo prebrano knjigo izbrali knjigo, ki je imela od nič do petdeset strani, štirje od sto do sto petdeset strani, eden od sto petdeset do dvesto petdeset strani, šest od dvesto petdeset do tristo strani in pet od tristo do tisoč strani dolgo knjigo. V sedmem pa sta dva kot najdebelejšo prebrano knjigo opredelila od sto do sto petdeset strani, dva od sto petdeset do dvesto petdeset strani, trije od dvesto petdeset do tristo strani in kar štirje od tristo do tisoč strani dolgo knjigo.

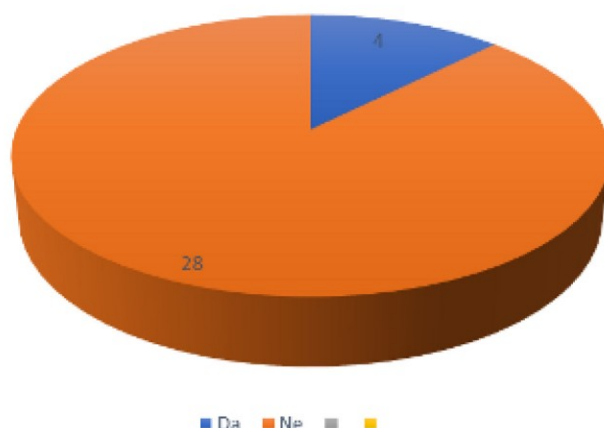
Zanimalo me je tudi, ali se učenci med branjem vživijo v kakšno vlogo v knjigi. Ugotovila sem, da domišljija kar upada. V tretjem razredu se vživi kar sedemnajst učencev in le eden je tak, ki se ne vživi v knjigo. V sedmem razredu pa se v knjigo vživi osem učencev in štirje se ne vživijo v knjigo.

Glede na to, da so bile knjižnice velikokrat za več časa to in prejšnje leto zaprte, me je še zanimalo, ali je kdo od učencev bral elektronsko knjigo. V tretjem razredu po večini niso brali elektronskih knjig (petnajst učencev), štirje učenci so pa že brali elektronsko knjigo. V sedmem razredu pa ni niti eden učenec bral elektronske knjige.

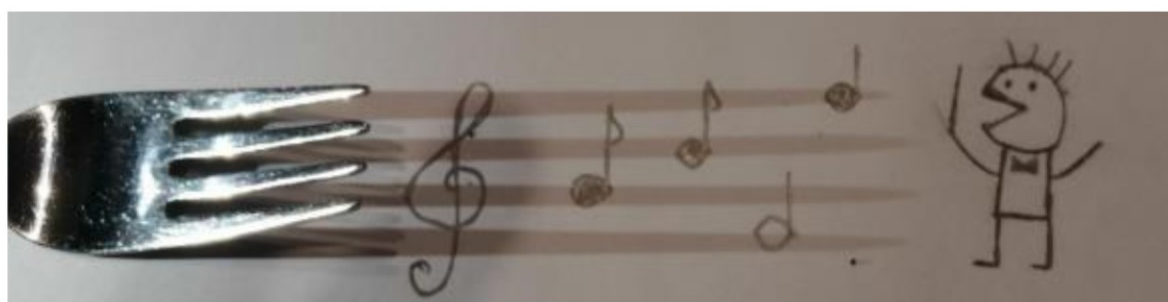
Za na konec pa sem svoje anketirance povprašala še o pomenu branja. Šest učencev tretjega razreda je odgovorilo, da je branje pomembno, da se nekaj naučiš, sedem, da znaš dobro brati in štirje, da si razširiš oz. obogatiš besedni zaklad. V sedmem razredu vedo le štirje učenci, zakaj je branje pomembno, ostalih osem pa ne ve, zakaj bi branje lahko bilo pomembno in potrebno. To je malo zaskrbljujoče.

Pri tej raziskavi sem spoznala, da očitno skozi leta zelo upada domišljija, kar je lahko zelo slabo, ker si stvari več ne moremo tako zelo predstavljati, izvirnost upada. Prav tako sem ugotovila, da tudi veselje do branja skozi leta zelo veliko upada, kar je zelo žalostno. Sem pa zelo vesela, da vsaj nekaj učencev še vedno rado bere.

Ali bereš elektronske knjige?

Hana Rozman, 7. b

Senčna risba: Rok Tetičkovič, 5. b

NA BREGU NOVINARJI RAZISKUJEMO

BOMO USPILI REŠITI NARAVO?

Onesnaževanje narave je velik problem. Odpadkov, ki škodujejo rastlinam, živalim, ljudem in celotnemu planetu, je vedno več. Zato moramo ta problem rešiti v čim krajšem času.

Leta 2018 smo na Zemlji pridelali kar 290 ton odpadkov, vendar je bilo recikliranih samo 69 ton odpadkov in kompostiranih 25 ton. Približno ena tretjina odpadkov je ostala na deponijah in v naravi. Deponije so polne, narava pa zelo onesnažena. Večina teh odpadkov se razgrajuje zelo veliko časa, pred vsem plastika, ki se razgrajuje približno 450 let. Določene snovi v odpadkih so tudi strupene.

Veliko odpadkov v naravnem okolju je v vodovjih, kjer se živali zapletajo v plastične vrečke in zaužijejo delce plastike. Te živali zato umirajo, na koncu pa te snovi skozi prehranjevalne verige pridejo tudi do ljudi. Čiščenja odpadkov ni dovolj, rešitev pa tudi ne. Zato sva se odločila za anketo o tej temi.

Marca so učenci 7. A in 7. B-razreda izpolnili anketo "Kako rešiti naravo?". Vprašalnik je rešilo skupno 33 učencev. Anketiranci so v povprečju stari 12 let. Predvidevanja, ki sva si jih zastavila, ko sva sestavljala vprašalnik, so zelo podobna dobljenim rezultatom.

Pri prvem vprašanju, ki je spraševalo po ločevanju odpadkov doma, so vsi vprašani odgovorili, da jih ločujejo. Večina jih ločuje, ker je to boljše za naše okolje, nekateri pa, ker se bojijo kazni za nepravilno ločevanje odpadkov. Pri drugem vprašanju o količini gospodinjskih odpadkov jih je 64 % odgovorilo, da ne vedo, če pridelajo preveč odpadkov, 22 % se zaveda oz. misli, da jih pridelajo preveč, 14 % pa, da ne pridelajo preveč odpadkov.

Zanimivo bi bilo preveriti, kakšne so dejanske količine odpadkov v posameznem gospodinjstvu, saj se količina lahko zelo razlikuje. Večina, ki je na nadaljnje vprašanje odgovorila z da in je poskušala zmanjšati količino gospodinjskih odpadkov, je to naredila tako, da so zbirali papir. Gotovo bi se dalo narediti še kaj. Pri tretjem vprašanju, ki je spraševalo, če na Zemlji pridelamo preveč odpadkov, je 86 % vprašanih odgovorilo, da mislijo, da resnično pridelamo preveč odpadkov, 14 % učencev pa je odgovorilo, da ne vedo.

Pri četrtem vprašanju o vrstah odpadkov je 78 % odgovorilo, da mislijo, da pridelamo največ plastike in plastičnih odpadkov, 22% pa, da največ bioloških odpadkov. 93 % učencev, kar je velika večina, se zaveda, da je za okolje najbolj škodljiva plastika, 7 % pa jih meni, da je najbolj škodljivo steklo. Peto vprašanje je spraševalo, katero embalažo izberejo v trgovini, če imata oba izdelka enake cene in kakovost vsebine. Polovica bi jih izbrala plastično embalažo, druga polovica pa stekleno embalažo.

Očitno se veliko učencev še ne zaveda, da je steklo mnogo manj škodljivo oz. ga lažje recikliramo. Pri šestem vprašanju je večina odgovorila, da v okolici vidi posledice onesnaževanja in sicer onesnaženo vodo, umirajoče živali, slab zrak, odpadke v naravi ...

Na sedmo vprašanje je 86 % vprašanih odgovorilo, da mislijo, da je obnovljiva energija boljša, ker ne onesnažuje toliko. Pri osmem vprašanju, kjer so zapisali svoja predvidevanja o slabosti obnovljive energije, je bilo največ odgovorov, da so največja slabost odpadne baterije, veliko jih tudi meni, da je slabost višja cena energije in da tudi obnovljiva energija oz. z njo povezane stvari še vedno škodujejo okolju, nekateri pa, da je slabost primanjkljaj električne energije.

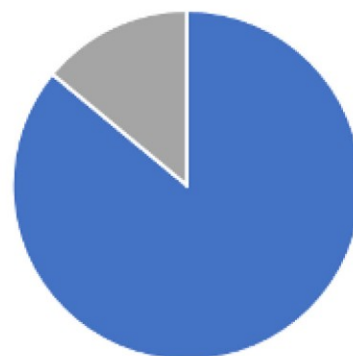
Večina se zaveda posledic onesnaževanja narave in kako jih rešiti. Vsak med nami lahko naredi veliko, če se le loti sprememb pri samem sebi. Naš planet je lep in poskrbimo, da bo takšen tudi ostal.

Pridelate doma preveč odpadkov?

■ DA ■ NE ■ Ne vem ■

Pridelamo na Zemlji preveč odpadkov?

■ DA ■ NE ■ NE VEM ■

Katero embalažo bi izbral v trgovini, če obe staneta enako?

■ Stekleno ■ Plastično ■ ■

BREŠKI PIRATI PLASTIKE

K projektu Pirati plastike smo pristopili, ker opažamo, da je tudi naše okolje obremenjeno z odpadno plastiko.

Z učenci želimo sodelovati pri dejavnostih, ki so povezane z našo okolico. Pregledali smo razpis in se odločili, da tudi mi želimo sodelovati. Učenci 7. b so lahko dejavnosti, ki se odvijajo v projektu, povezovali s predmetoma naravoslovje in geografija. Naša šola leži ob reki Dravi, vseeno pa smo izbrali potok Studenčnica, do katere smo imeli varen pristop do terena. Tudi Studenčnica spada v porečje reke Drave.

Učenci so se razdelili v skupine, kjer so opravili terensko delo. Učenci so dobri raziskovalci, zelo so poprijeli za delo in izvedli popis odpadkov na posameznih področjih potoka Studenčnice. Na določenih delih nismo našli veliko odpadkov, bolj smo bili oddaljeni od potoka, večja količina različnih vrst odpadkov se je znašla v našem zbirališču. Te odpadke smo sortirali po kriterijih razvrščanja, ki ga ima projekt. Tretja skupina je v vodo namestila posebno mrežico, kjer so jo pustili eno uro. Posušeno mrežo z naplavljenimi delci smo poslali na Morsko postajo, kjer bodo vsebino podrobneje analizirali. Učence zelo spodbujamo k pozitivnem odnosu do narave, da s svojimi dejanji doprinesejo k varovanju narave. Po končani izvedbi je sledil pogovor o delu, o poročanju skupin in zapis vseh podatkov, ki smo jih pridobili.

Članki o piratih plastike so bili objavljeni tudi v Časorisu (napisala ga je naša učenka Lana Kostanjevec), na spletni strani Čas za Zemljo in na 24 ur.

Povzeto po besedah učiteljev

Nevenke Petek in Tadeja Trstenjaka.

NA BREGU NOVINARJI RAZISKUJEMO

KAKO SMO DOŽIVLJALI ŠOLO NA DALJAVO?

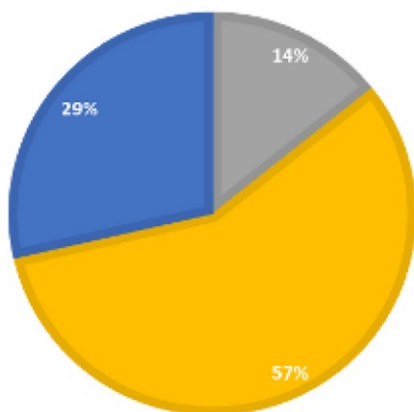
Anketirale smo tri oddelke učencev in dobile rezultate, ki jih boste lahko prebrali oz. jih na hitro pogledali v grafih. Temo smo izbrale, ker se je ravno v dnež, ko smo pri šolskem novinarstvu dobili to raziskovalno nalogo, vse vrtelo okoli tega, ali smo učenci zadovoljni, koliko znanja smo pridobili, kaj so nam te nove izkušnje prinesle ipd.

Analiza rezultatov, pridobljenih od učencev prvega triletja. Učenci prve triade so v veliki večini žalostni, da so morali imeti pouk na daljavo, saj so zelo pogrešali socialne stike s svojimi prijatelji in učitelji. Prav tako so se tudi snov na daljavo naučili težje in so delali nalogo za šolo nekje okoli 3 ali 4 ure na dan. Veliko pa jih meni, da so učitelji snov dobro razložili in da so jo lahko potem lažje razumeli. Skoraj vsi so se pri pouku na daljavo trudili enako kot v šoli, nekateri tudi celo bolj, kot so se v šoli. Sami niso imeli težav z navajanjem na spletno učilnico, so pa imeli kar nekaj tehničnih težav ter občasno nekaj težav z razumevanjem snovi. Težave z razumevanjem snovi so se pojavljale predvsem pri slovenščini in matematiki. So pa bili kar precej enotni glede tega, da je delo v šoli boljše ter da ga imajo raje kot delo od doma. Učenci tudi menijo, da bi lahko imeli konference pri vsaki uri, pa tudi, če bi imeli za en predmet po štiri konference na teden. Seveda pa so učenci zelo pohvalili učitelje zaradi njihovih dobrih razlag in spodbudnih ter pozitivnih misli.

Sledi analiza rezultatov anket, ki so jih reševali učenci iz 8. b. Pri prvem vprašanju o občutjih glede šole na daljavo so bili odgovori zelo različni, osem učencev se je počutilo normalno, štirje učenci so bili veseli, dva učenca sta se počutila slabo, žalostno, ko so izvedeli, da bodo zaprli šole. Večina se je snov naučila slabše kot v šoli, dva tako kot v šoli in dva bolje kot v šoli. Tretje vprašanje se je navezovalo na čas pred računalniki oziroma kako dolgo so delali učno snov in vaje za šolo. Največ, kar osem učencev, je delalo pet ur, štirje učenci šest ur ali več in dva učenca štiri ure. Deset učencev meni, da so učitelji snov razložili dobro, štirje učenci pa nasprotno. Podvprašanje pri četrtem vprašanju je bilo, kakšne predloge in izboljšave predlagajo, odgovori so bili podobni. Devet učencem nima predloga, trije učenci predlagajo več videour, eden več pogovora z učenci ter eden manj nalog. Peto vprašanje se je navezovalo na njihov trud, kako so se trudili. Sedem učencev se sploh ni trudilo, saj so bili brez motivacije, pet učencev se je trudilo isto kot v šoli, dva učenca pa se nista toliko trudila, saj nista zmogla. Učenci menijo, da je bilo preveč dela le pri določenih predmetih, štirje menijo da je bilo preveč dela povsod ter štirje, da je bilo dela preveč za posamezen dan – daljši roki bi to izboljšali. Deset učencev ni imelo težav, štirje pa so jih imeli. Največ težav so imeli s tem, da so izgubili motivacijo in niso redno ter sproti oddajali nalog, preveč časa so preživeli z brskanjem po telefonu. Pri predmetih, kot so matematika, kemija in fizika, so imeli največ težav. Polovica razreda meni, da jim je ljubše delo od doma, ostali polovici pa delo v šoli. Razlogi, zakaj jim je tako bolje, so različni. Video-konferenc bi po njihovem moralo biti manj, pet učencev meni dvakrat na teden, štirje enkrat, trije trikrat in dva ob vsaki uri, ko je predmet na urniku. Noben učenec ni imel težav z vzpostavitvijo kontakta z učiteljem, torej so bili učitelji zelo odzivni.

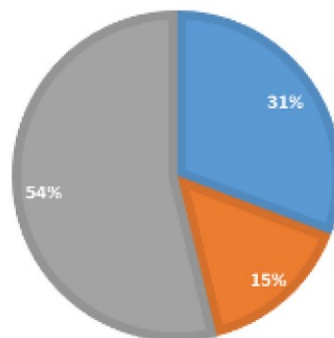
3. KOLIKO ČASA STE DELALI ZA ŠOLO?

■ 2 URI ■ 3 URE ■ 4 URE ■ 5 UR ■ 6 UR ALI VEČ

5. ALI SI SE PRI POKU NA DALJAVO TRUDIL ENAKO KOT V ŠOLI?

■ DA, ENAKO ■ NE, NISEM SE TRUDIL KER NISEM ZMOGEL
■ NE, NISEM SE TRUDIL, KER SE MI NI DALO ■ NE, ŠE BOLI SEM SE TRUDIL KOT V ŠOLI

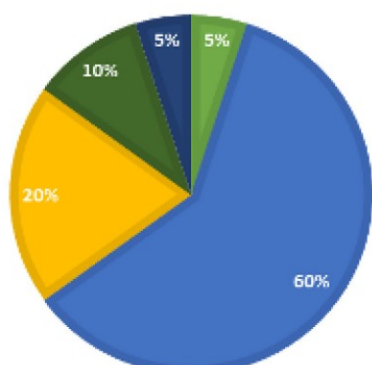

Sledi analiza rezultatov anket, ki so jih reševali učenci iz 9. b. Odgovori na prvo vprašanje nas niso pretirano presenetili, navezovali pa so se na to, kako so se počutili, ko so izvedeli za delo na daljavo. Trije so bili presenečeni, deset se ji je počutilo v redu, dva sta se počutila slabo, pet pa jih ni občutilo nič posebnega. Pri drugem vprašanju smo bile presenečene, saj smo pričakovale, da so se učenci snov slabše naučili v šoli. Enajst učencev je obkrožilo, da so se snov naučili tako kot v šoli, eden, da se je naučil boljše kot v šoli, osem pa se je snov naučilo slabše kot v šoli. Pri tretjem vprašanju smo učence povprašale, koliko časa na dan so delali za šolo. Odgovori so bili povsem različni. Največ jih je delalo 3 ure, šest učencev, le eden učenec je delal 2 uri na dan. Četrto vprašanje se je navezovalo na snov – kako dobro so učitelji snov razložili. Šestnajst učencev je obkrožilo, da so učitelji dobro razložili snov. Le štirje učenci menijo, da učitelji snovi niso dobro razložili. Pod tem vprašanjem smo dodali še podvprašanje, kakšne izboljšave bi predlagali ter kakšen način ure na daljavo bi anketiranim bolj ustrezal. Enajst učencev je napisalo, da izboljšave niso potrebne, štirje učenci menijo, da bi učitelji na videourah lahko razložili vse, dva učenca menita, da bi na videourah rešili več nalog in eden učenec si želi več videour pri določenih predmetih. Peto vprašanje se je navezovalo na to, kako so se trudili z zapisi v zvezek, nalogo ... Deset učencev je obkrožilo, da so se trudili enako kot v šoli, en učenec se ni trudil, ker ni zmogel, pet učencev se ni trudilo, ker se jim ni dalo, štirje učenci pa so se trudili še bolj kot v šoli. Pri šestem vprašanju so bili odgovori pričakovani, enajst učencev meni, da je bilo dela na daljavo včasih/občasno preveč, štirje učenci menijo, da je bilo na splošno preveč dela, štirje učenci pa so obkrožili, da je bilo odvisno od predmeta. Sedmo vprašanje nas je zelo presenetilo, saj smo menile, da se na spletno učilnico ni bilo težko privaditi, vendar se je pa dvema učencema bilo težje privaditi. Pri osmem vprašanju smo učence povprašale, kakšne probleme so imeli z delom in nalogami, odgovori so bili različni. Osem učencev je odgovorilo, da problema niso imeli, trije učenci, da snovi niso razumeli, šest učencev je bilo brez motivacije, eden učenec pa meni, da bi nekateri učitelji morali oddano nalogo vrniti v krajšem času. Pri devetem vprašanju je bilo možnih več odgovorov, zanimalo nas je, pri katerih predmetih so imeli težave z razumevanjem. Največ učencev je imelo težave pri kemiji, fiziki in biologiji. Deseto vprašanje je bilo o tem, ali jim je ljubše delo od doma ali delo v šoli. Trinajstim učencem je ljubše delo od doma, sedmim pa delo v šoli. Menijo, da ima vsaka stvar in tudi vsak način dela svoje prednosti in slabosti. Na daljavo je vse bolj sproščeno, sam si organiziraš delo, več časa imaš za prepisovanje snovi in dlje spiš. Tisti, ki so obkrožili, da jim je delo v šoli ljubše, pa menijo, da učitelji snov v šoli bolje razložijo in da se boljše naučijo. Enajsto vprašanje se je navezovalo na videokonference, kolikokrat na teden bi bilo za njih najboljše. Največ jih je bilo za dvakrat, najmanj pa enkrat na teden in da bi bili brez videokonferenc (vse bi naredili sami). Pri dvanajstem vprašanju so odgovorili, da težav z vzpostavitvijo kontakta z učiteljem ni imel nobeden. Zadnje vprašanje pa je bilo, kakšno sporočilo bi dali učiteljem, večina jih je zapisala nekaj besed in vsa sporočila so bila pozitivna. Največ jih je bilo zapisanih v smislu – hvala za spodbujanje pri delu, hvala za trud pri razlagi ... Najbrž bi enake zahvale lahko namenili tudi svojim staršem, a se pri sestavljanju anketnega vprašalnika na to nismo spomnile.

Ema Vrbnjak, Tia Zmazek, Zarja Kosar, 9. b

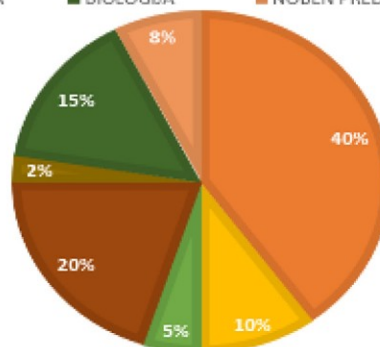
11. KOLIKOKRAT NA TEDEN BI ŽELEL IMETI VIDEOKONFERENCO PRI POSAMEZNEM PREDMETU?

1 KRAT 2 KRAT 3 KRAT OB VSAKI URI NA URNIKU BREZ VIDEOUR

9. PRI KATERIH PREDMETIH SI IMEL NAJVEČ TEŽAV Z RAZUMEVANJEM SNOVI?

KEMIJA MATEMATIKA ANGLEŠČINA FIZIKA
GEOGRAFIJA BIOLOGIJA NOBEN PREDMET

NA BREGU NOVINARJI RAZISKUJEMO

MOJ NAJLJUBŠI PREDMET JE ...

Sva sedmošolki in že v najinem razredu opažava, da smo si učenci različni in da imamo zelo različne okuse, mnenja. Tako je tudi s šolskimi predmeti. Nekateri ob omembi matematike oblije mrzel pot, drugi se je zelo veselijo in jim ure minejo, kot bi trenil. Nekateri imajo lepši dan, če je na urniku telovadba, drugi ni najraje naredili vse, da bi se ji izognili. Za najin raziskovalni članek sva anketirali 7. b in 3. b-razred. Najina predvidevanja so bila: da učenci dobivajo največ naloge pri matematiki in da ima večina učencev rada športno vzgojo.

Analiza rešenih anket je pokazala sledeče. Učenci tretjega razreda so na prvo vprašanje – kateri je njihov najljubši predmet – v večini odgovorili, da imajo najraje matematiko. Zanimivo je, da se nihče ni odločil za angleščino, slovenščino ali kateri drugi predmet. Na drugo vprašanje je štirinajst učencev odgovorilo da imajo radi matematiko, trije pa, da je ne marajo. Na tretje vprašanje je petnajst učencev odgovorilo, da imajo radi slovenščino in dva ne. Na četrto vprašanje so odgovorili, da imajo vsi radi angleščino. Veseli naju, da imajo učenci v tretjem razredu pozitiven odnos do skoraj vseh predmetov, je pa zanimivo, da so se vsi najprej spomnili na matematiko. Morda so tistega dne ravno pred anketiranjem imeli posebej zanimivo uro matematike. Na peto vprašanje so mnogi učenci odgovorili, da v največji meri na odnos do predmeta vpliva učitelj, trije so odgovorili, da na odnos do predmeta vplivajo ocene, in trije, da na odnos vpliva, ali jim gre tisti predmet res dobro. Le en učenec je odgovoril, da določenih predmetov nima rad zaradi pisanja. Na šesto vprašanje so vsi odgovorili, da imajo radi športno vzgojo zaradi tega, ker je zabavno, je veliko gibanja, teka in nogometa. Vsi učenci so odgovorili, da imajo radi športne dneve. Po njihovem mnenju bi morali športni dnevi ponujati še več časa za igro, zabavo, sprehod, plezanje. Na deveto vprašanje je štirinajst učencev odgovorilo, da se veselijo naslednjega šolskega leta in trije, da še ne vedo. Na deseto vprašanje so učenci odgovorili, da največ časa porabijo za učenje za matematiko, nato za slovenščino in najmanj za likovno vzgojo. Na enajsto vprašanje je dvanajst učencev odgovorilo, da največ naloge dobijo pri matematiki, trije pa, da se jim zdi največ nalog pri spoznavanju okolja, dva pa menita, da imajo približno enako količino naloge pri vseh predmetih. Osem učencev je odgovorilo, da se najraje učijo matematiko, dva slovenščino, eden športno, dva likovno, eden glasbo in trije spoznavanje okolja. Na štirinajsto vprašanje so odgovorili, da imajo vsi radi tuje jezike. Razlogi so: ker je sedmim učencem všeč učitelj, trem gre v uho, pet se jih zaveda, da je znanje tujih jezikov pomembno, ostalim pa je pri tem predmetu najbolj smešno in zabavno.

Učenci sedmega razreda so na odgovorili, da je njihov najljubši predmet po večini športna vzgoja, angleščina, potem sledi slovenščina, naravoslovje, na koncu pa matematika. Štirje učenci so odgovorili, da imajo radi matematiko in enajst učencev, da nimajo radi tega predmeta. Štirinajst učencev je odgovorilo, da imajo radi slovenščino in en le eden, da ne. Deset učencev je odgovorilo, da imajo radi angleščino in pet jih je obkrožilo, da je ne marajo. Devet učencev je odgovorilo, da v največji meri na odnos do predmeta vplivajo ocene, sedem jih je odgovorilo, da vpliva učitelj, in šest, da to, ali jim predmet gre oziroma ne gre. Enajst učencev je odgovorilo, da imajo radi športno vzgojo, pet učencev pa je odgovorilo, da ne marajo športne vzgoje. Šestnajst učencev je na sedmo vprašanje odgovorilo, da imajo radi športne dni, le eden jih ne mara. Radi imajo sprehode, igre s žogo ter pohode. Šest učencev je odgovorilo, da se ne veselijo naslednjega šolskega leta, štirje se ga veselijo, sedem pa se jih ne more odločiti, saj se nekaterih manjših stvari ne veselijo. Dvanajst jih porabi največ časa za učenje za matematiko, eden za slovenščino, trije za angleščino ter eden za vse predmete približno enako. Na deseto vprašanje so vsi učenci odgovorili enako, in sicer dobijo največ domače naloge pri matematiki. Na dvanajsto vprašanje je osem učencev odgovorilo, da se ne veselijo predmetov, pri katerih imajo največ domačih nalog, osem učencev se zaveda, da so naloge in vaje pomembni, eden učenec pa pravi, da nanj to ne vpliva. Pri trinajstem vprašanju sta dva učenca odgovorila, da se najraje učita matematiko, dva slovenščino, eden športno, eden likovno, eden glasbo, dva zgodovino, eden vse predmete, dva etiko in pet angleščino. Štirinajst učencev je na štirinajsto vprašanje odgovorilo, da imajo radi tuje jezike, trije pa, da ne. En učenec je odgovoril, da je njegov razlog za dober odnos do tujih jezikov učitelj, šestim gre jezik v uho in štirje imajo tuje jezika radi, ker vedo, da je znanje uporabno.

Kot sva zapisali v uvodu, so najina predvidevanja bila, da imajo učenci največ domače naloge pri matematiki in da ima večina učencev rada športno vzgojo. Pokazalo se je, da je učitelj zelo pomemben faktor pri tem, kako radi imajo učenci določen predmet. To sva glede na analizo ankete tudi ugotovili oz. dokazali. Nisva pa predvidevali, da bodo imeli skoraj vsi učenci v tretjem razredu radi matematiko.

Zala Mojsilovič Meznarič in Eva Kozel, 7. b

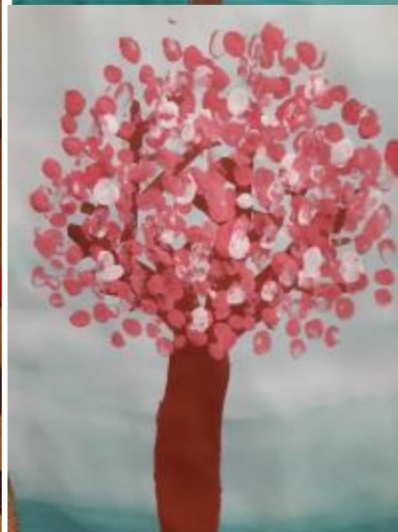

Mravljice

Kira Stojadinovič, 2. a

Nara Čepek, 2. a

Prvošolci so narisali copate, Gloria Markić in Leila Neuvirt, 2. a, pa cvetoče drevo.

ZLATA IN SREBRNA PRIZNANJA NAŠIH UČENCEV TER USPEHI POSLAVLJAJOČIH SE DEVETOŠOLCEV

NEVERJETNI USPEHI TOMAŽA HOLCA

Tomaž je skozi ves čas šolanja dosegal odličen šolski uspeh, nizal uspehe na tekmovanjih iz znanja na različnih področjih, sodeloval na različnih prireditvah ter bil s svojim delom in pozitivnim odnosom vzgled drugim učencem šole.

Svoje uspehe je okronal tudi **z nazivoma državnega prvaka (1. mesto):**

- ♦ v znanju matematike za zlato Vegovo priznanje,
- ♦ v logiki.

Osvojil je **veliko zlatih priznanj:**

- ♦ iz znanja kemije za Preglovo priznanje,
- ♦ iz razvedrilne matematike ter 2. mesto v državi,
- ♦ iz hitrega in zanesljivega računanja ter 3. mesto v državi,
- ♦ iz znanja fizike za Stefanovo priznanje ter 3. mesto v državi,
- ♦ iz znanja angleščine,
- ♦ iz znanja astronomije,
- ♦ tekmoval je na tekmovanju iz astronomije za Dominkovo priznanje in se uvrstil na 27. Sanktpeterburško olimpijado, kjer je usvojil zlato medaljo in 2. mesto v Evropi.

Prejel je tudi **številna srebrna** (Cankarjevo, sladkorna bolezen, nemščina) in **bronasta priznanja**. V letošnjem šolskem letu je povabljen na Juniorsko naravoslovno olimpijado. Bil pa je tudi član ekipe, ki se je uvrstila v televizijsko oddajo Male sive celice.

V letošnjem šolskem letu, ko so bila tekmovanja res zgoščena na nekaj tednov, je Tomaž pokazal izredno koncentracijo. Tomaž Holc in Nik Leben sta na primer na isti dan sodelovala na dveh državnih tekmovanjih, kar je bilo zanj zelo zahtevno in stresno. Najprej sta pisala na državnem nivoju astronomijo, ob 12. uri sta nadaljevala s slovenščino. Med obema tekmovanjema sta imela le pol ure premora.

Zapisali mentorica in razredničarka **Andreja Letonja Vučić ter Jasna Brec**, mentorice so še: **Petra Lešnik, Andreja Roškar Kop, Nevenka Petek, Melanija Zavec, Mija Jeršič**

USPEH LEE DOLINAR NA TEKMOVANJU IZ ZGODOVINE

Zgodovinskega tekmovanja se vsako leto udeleži veliko učencev, ampak le redkokdaj komu uspe doseči tak rezultat, kot je letos uspelo učenki 9. A, Lei Dolinar.

Tema letošnjega tekmovanja je bila Od železne dobe do prihoda Rimljanov na slovenska tla. Učenka z največ doseženimi točkami na šolskem tekmovanju, Lea Dolinar, se je 19. 5. 2021, udeležila še državnega tekmovanja, na katerem je za las zgrešila zlato priznanje in si priborila srebrno.

Kljub temu, da je Lea odlična učenka in perspektivna športnica je veliko svojega prostega časa namenila pripravam na zgodovinsko tekmovanje. Za svoj trud je bila **nagrajena s srebrnim priznanjem**. Čestitke Lei in vsem ostalim tekmovalcem!

Zapisala mentorica **Bojana Murko**

ZLATO PRIZNANJE ZA ZARJO KOSAR NA REGIJSKEM TEKMOVANJU RAZISKOVALCEV

V letošnjem nenavadnem letu so se devetošolci pri pouku fizike na daljavo ukvarjali s pridobivanjem in raziskovanjem porabe električne energije. Kako bi lahko zmanjšali porabo?

Ideja je porodila nove ideje in učenka 9. b-razreda Zarja Kosar se je lotila zanimivega raziskovanja in odkrivanja zmanjšanja porabe električne energije.

Zanimalo jo je, koliko energije porabi in predvsem, kako zmanjšati porabo ter s tem pomagati naravi (zmanjšati ogljični odtis). V ta namen je izdelala raziskovalno nalogo z naslovom Moj prispevek k ohranjanju narave: zmanjševanje ogljičnega odtisa z uporabo mobilne aplikacije.

Pri delu sva ji z nasveti pomagala mentorja: Petra Lešnik in dr. Tomaž Kosar.

Zarja se je udeležila predstavitve nalog mladih raziskovalcev spodnjega Podravja in Prlekije pri Bistri in z nalogo osvojila **zlato priznanje** ter se uvrstila na državno tekmovanje, ki bo junija.

Zapisala mentorica **Petra Lešnik**

ŠE NEKAJ DRUGIH UČENCEV, KI SO OSVOJILI ZLATA ALI SREBRNA PRIZNANJA

Učenec/-ka	Mentorica	Priznanje na državnem tekmovanju
Luka Medved, 9. a	Andreja Letonja Vučić	Srebrno priznanje iz znanja angleščine
Maja Mesarič, 9. a	Andreja Letonja Vučić	Srebrno priznanje iz znanja nemščine
Vita Hentak, 9. a	Andreja Letonja Vučić	Srebrno priznanje iz znanja nemščine
Nik Leben, 8. a	Petra Lešnik Andreja Roškar Kop Petra Lešnik Melanija Zavec	Srebrno Stefanovo priznanje iz fizike Srebrno Vegovo priznanje iz matematike Srebrno Dominkovo priznanje iz astronomije Srebrno Cankarjevo priznanje
Valentina Lah, 8. a	Nevenka Petek	Srebrno priznanje na tekmovanju iz znanja o sladkorni bolezni
Lana Kostanjevec, 7. b	Andreja Roškar Kop Mija Jeršič	Zlato Vegovo priznanje Srebrno priznanje na tekmovanju Vesela šola
Adam Robin, 7. a	Andreja Roškar Kop	Srebrno Vegovo priznanje
Erin Cafuta, 5. b	Jasna Breč	Zlato priznanje na tekmovanju Vesela šola

Od leve proti desni:

Luka, Nik,
Lana in
Adam.

USPEHI POSLAVLJAJOČIH SE DEVETOŠOLCEV

ZLATI BRALCI

9. a:

Blaž Cebek
Jure Fras
Tomaž Holc
Maja Kostanjevec
Erik Van Pevcin
Žan Sorger
Nejc Šmigoc
Jure Vindiš Markez
Zarja Moge

9. b:

Luka Rozman
Blaž Šibila
Žan Ritlop
Zarja Kosar

ZLATI ODLIČNJAKI

9. a:

1. Tomaž Holc
2. Žan Sorger
3. Blaž Cebek
4. Luka Medved
5. Nejc Šmigoc
6. Zarja Moge
7. Vita Hentak
8. Lea Dolinar
9. Jure Fras
10. Maja Kostanjevec

9. b:

1. Blaž Šibila
2. Tia Zmazek
3. Zarja Kosar
4. Vito Horvat Zagoršek
5. Luka Rozman

Fotografije devetošolcev na zaključni ekskurziji

IMAMO TRETJEUVRŠČENEGA NA DRŽAVNEM TEKMOVANJU V HITREM RAČUNANJU

V soboto, 6. 2. 2021, se je učenec 9. a-razreda, **Tomaž Holc**, udeležil državnega tekmovanja v računanju. Sodeloval je v 4. starostni skupini (8. in 9. razred) in reševal računske operacije: v prvem krogu iskanje neznanega števila, v drugem krogu seštevanje in v tretjem krogu deljenje. Tekmovanje je organizirala Osnovna šola Litija, odvijalo se je na daljavo – preko aplikacije si.miskike.eu. Tomaž se je odlično odrezal in dosegel 3. mesto. Čestitamo!

Zastavili smo mu tudi nekaj vprašanj o poteku tekmovanja in njegovih občutkih.

Kako dolgo si se pripravljaj na tekmovanje?

Na tekmovanje sem se pripravljaj skoraj vse šolsko leto, saj je državno tekmovanje sestavljeno delno tudi iz treh predtekmovanj. Ta so bila pred nekaj meseci. Vadil sem 3-4 krat na teden po 30 minut.

Kako si se pripravljaj?

Že vnaprej vemo, iz katerih računskih operacij bo sestavljeno državno tekmovanje, zato lahko vadim točno tiste, ki bodo na naslednjem tekmovanju. Vadimo na njihovi spletni strani.

Kako je tekmovanje potekalo?

Letos je protokol tekmovanja izgledal nekoliko drugače, saj je vse potekalo virtualno. Samo tekmovanje pa je potekalo enako, saj se dogaja preko spleta. Letos ni bilo kulturnega dela pred začetkom ter plačanega kosila.

Kdaj si izvedel rezultate?

Rezultate izveš takoj po tekmovanju, lahko pa jih spremljaš tudi med njim.

Ali si bil pred tekmovanjem nervozen?

Pred tekmovanjem sem bil nekoliko nervozen, vendar ne tako kot v živo, ker je bilo manj čakanja.

Kakšni so bili tvoji občutki po tekmovanju?

Po tekmovanju sem bil precej zadovoljen s svojim uspehom in pomirjen, da je bilo tekmovanja konec.

Ali si pričakoval tako dober rezultat?

Da, pričakoval sem, da se bom uvrstil na tretje mesto.

Katere veščine meniš, da so potrebne za tak uspeh?

Pomembno je hitro razmišljanje, koncentracija in natančnost z miško, seveda pa tudi zanesljivo računanje.

Ali je pomembno, da zmoreš hitro tipkati?

Na tekmovanju se ne tipka s tipkovnico, vendar pa z miško. Pritiskati moraš na številke na ekranu. Moraš biti precej natančen, če želiš biti hiter.

Intervju pripravila: **Valentina Lah, 8. a**

PREDSTAVITEV POKLICEV — KUHAR (NADALJEVANJE SERIJE PRISPEVKOV IZ PREJŠNJE ŠTEVILKE)

V intervjuju boste spoznali poklic kuharja. Poklic postaja vse bolj priljubljen tudi med mladimi.

Vprašanje: Pozdravljeni, Domen, zanima me, kako dolgo že delate kot kuhar v restavraciji 7 in kaj vam je pri vašem delu najbolj všeč?

Odgovor: V restavraciji 7 delam že pet let, pri mojem delu mi je najbolj všeč to, da delam s študenti in je zelo dinamično.

V: Vam je žal, da ste se odločili za poklic kuharja? Za kakšen poklic se bi odločili danes?

O: Ni mi niti malo žal, da sem kuhar in tega poklica ne bi zamenjal.

V: Kateri obrok dnevno najraje pripravite, katero jed v tem obroku in zakaj?

O: Najraje pripravljam večerje in v tem obroku najraje pripravljam toplo predjed, ker za temi jedmi imaš lahko dostikrat odlično zgodbo.

V: Se vam delo v restavraciji zdi bolj ali manj naporno, kot ste pričakovali?

O: Delo v restavraciji se mi zdi bolj naporno kot sem pričakoval.

V: So vas v šoli naučili dovolj, da ste svoj poklic takoj opravljali, kot je potrebno, ali ste potrebovali veliko časa, da ste postali tako uspešen kuhar, kot ste danes?

O: Šola mi je dala ogromno uporabnega predznanja, seveda pa sem za to, da sem takšen kuhar, kot sem danes, sem moral zelo trdo delati.

V: Lahko z nami delite kakšno smešno prigodo, ki se je zgodila v restavraciji?

O: Da spomnim se ene zelo smešne prigode, ko je eden izmed študentov dal v pomivalni stroj celo fritezo, vključno z električnimi kablji.

Intervju pripravila: **Eva Kozel, 7. b**

Risba z naslovom

Igraj se z mano

avtorice

Vite Stanovnik iz 5. b

je bila nagrajena na

mednarodnem natečaju.

Mentorica Daniela Pernat

ŠOLSKI NOVINARJI RAZISKUJEJO IN ZAPISUJEJO ZGODBE IZ STARIH ČASOV

DRUGA SVETOVNA VOJNA

Zgodbo, ki sem jo zapisala, mi je povedala prijateljica moje prababice. To je gospa Pavlica, ki je sedaj stara 92 let. Ko se je vojna začela, torej leta 1941, ko je bila velika noč, je imela 12 let. Hodila je v osnovno šolo Starše in da je prišla do tja, je imela kar tri kilometre hoda. Niso imeli veliko oblačil, imela pa je rokavice, ker je njena mama rada kvačkala. V času vojne niso imeli veliko hrane, zato so pogosto jedli neko zmes iz koruze, kar bi naj bil kruh. Ko so hodili v šolo, so za njimi padale bombe.

Enkrat je imela zobozdravnika v Mariboru, tja je seveda šla s kolesom, ker ni bilo javnega prevoza. Imela je luknjico in so ji morali zakrpati zob. Usedla se je na stol in ravno takrat se sproži alarm, da se približujejo letala. Ona je še vedno sedela na stolu in ni vedela, kaj narediti. Zobozdravnica ji je rekla, da morajo sedaj v klet, v zaklonišče, ampak ona je rekla, da bo zdaj šla raje domov. Usedla se je na kolo in se odpeljala. Ko se je že vozila proti domu, so bombardirali Maribor. Naenkrat pa jo ustavi policaj in ji reče, da more zdaj takoj v klet, da se ne sme voziti okoli. Zlagala se je, da je doma čisto blizu. V resnici je imela do doma še vsaj dva kilometra. Policaj se ni dal prepričati in jo je hotel prisiliti, da naj gre v klet neke večje hiše. Ampak na srečo je bila tako trmasta, da ni šla. Takoj za tem, ko je odšla, so bombardirali ravno tisto hišo in jih je 14 umrlo. Ko je prišla domov, se je zgrudila na tla. Mama jo je odnesla v hišo in cel dan ni mogla stopiti na noge, ker jo je bilo tako strah. Bila je čisto pretresena, zavedala se je, da je za las ušla smrti. Pri njih doma je bila ena bomba, ampak ni eksplodirala. Po vojni je štiri leta hodila v nemško šolo, pred tem pa v srbsko. Ko je opravila osnovno šolo, se je vpisala na ekonomsko srednjo šolo, ampak jo je obiskovala le dve leti, ker ni imela dovolj denarja. Poiskala si je službo in je marala celo leto delati, da so si lahko privoščili vsaj kak liter mleka. Potem pa jo je en gospod sprejel v službo in to je bila njena stalna služba do konca. Kot neke vrste računovodkinja je začela delati leta 1948 in delala je vse do leta 1984. Ona je morala preračunavati plače 500 ljudem in vse je pisala na roko in računala na pamet. Še danes ima zapisane vse plače, ki jih je dala.

Gospa Pavlica se tega spomni, kot da bi se zgodilo včeraj. Pavlica se je rodila leta 1929.

Zala Mojsilovič Meznarič, 7. b

ZGODBA IZ OTROŠTVA IZPRED PETDESETIH LET

Predstavila bom del otroštva Ivana iz Zgornje Sveče, katerega po domače kličejo Seliški Vanč in danes šteje približno šestdeset let. Odraščal je na veliki kmetiji z mamo, očetom, bratom in sestro. Spomine na otroštvo ima lepe, še danes na svojo kmetijo z veseljem povabi svojega brata in sestro.

Bil je drugorojen otrok, zato je s svojim starejšim bratom večkrat ponagajal sestrici. Večino svojega časa so preživali na pašniku, kjer so pazili na domače krave, da niso pobegnile k sosedom v koruzo. Ker jim je včasih na pašniku postalo dolgčas, so se zabavali v bližnjih gozdovih. Še danes se dobro spomni, ko sta en dan z bratom iz vej zgradila hišico na drevesu, mlajšo sestro pa prisilila, da je ona opravljala delo na pašniku, ki ga bi morali opravljati vsi trije. Hihitala sta se iz hišice, ko sta gledala kako se mala Marinka z veliko šibo sama trudi s kravami, da bi ostale na svojem mestu. Med hihitanjem nista opazila, da ju je sestra že imela dovolj in da se je odločila, da bo odšla domov po mamo. Tudi ona, najmlajša, bi se raje igrala, kot pazila na krave. Ko je naenkrat pod njuno hišico stala mama, jima več ni bilo tako smešno. Za kazen sta naslednji teden sama pasla krave, sestra pa je lahko prosti čas preživela ob hiši. Ampak ker je videla, da če si sam, ni tako zanimivo, kot če si v družbi, je hitro želela nazaj na pašo, kjer so lahko ušpičili še marsikatero norijo.

Eva Kozel, 7. b

ŠOLSKI NOVINARJI RAZISKUJEJO IN ZAPISUJEJO ZGODBE IZ STARIH ČASOV

V ŠOLO SMO HODILI PEŠ

Pripovedovalka Lidija Pečnik, rojena leta 1954, mi je povedala nekaj o svojih šolskih letih.

Včasih je osnovna šola trajala samo 8 let. V osnovno šolo sem hodila v Gruškovju. V prvem in drugem razredu me je učila moja mama, v tretjem in četrtem razredu pa me je učil moj oče. Ker je bila šola podružnična, sem v peti razred morala v glavno šolo v Podlehniku. Vsak dan sem morala iti 3 km peš do avtobusa, potem pa sem se peljala še 4 km do šole. Pozimi, ko je bil visok sneg, avtobus ni vozil in sem šla celo pot peš. Po poti smo se otroci kepali. Po osnovni šoli sem se vpisala na Pedagoško gimnazijo v Mariboru. Prvi dve leti sem stanovala v internatu, saj ni bilo možnosti za vsakodnevno vožnjo. V tretjem letniku smo pouk imeli popoldan, zato sem se vozila z avtobusom od doma. V četrtem letniku sem si poiskala stanovanje na Ptuj. Po maturi sem se vpisala v Pedagoško akademijo v Mariboru. Vpisala sem se v smer slovenščina in srbohrvaščina, ampak sem se kmalu izpisala, ker sem se odločila, da tega poslanstva ne želim opravljati. Leta mojega šolanja so bila zelo lepa. Otroci smo bili tovariški, radi smo pomagali drug drugemu in učitelje smo ubogali. Otroci smo imeli več dolžnosti kot pravci, vendar se nam to ni zdelo krivično. V šoli smo se dobro počutili, ker je vsak vedel kaj sme in česa ne sme.

Jan Pečnik, 7. b

PREHRANA V STARIH ČASIH

O starih časih sem se pogovarjala z Albino Držanič. Stara je 63 let. Rodila se je v Celju. Po poklicu je bila ekonomski tehnik. Sedaj se v prostem času rada ukvarja z ročnimi spretnostmi (kvačkanje, štrikanje).

Albina je povedala: »Otroci smo pogosto jedli mlečni zdrob, za zajtrk ali malico tudi kruh namazan s svinjsko mastjo, posut z rdečo papriko in na vrhu rezine čebule. Jaz sem imela rada doma narejeno maslo namazano na kruh. Kruh je bil največkrat črn ali koruzen. To je bilo zelo dobro. Za večerjo smo jedli mlečni zdrob, za kosilo pa kislo zelje, žgance, kakšne grobove juhe, fižolove juhe... Delali smo tudi domače koruzne žgance: doma smo zmleli koruzo v takem mlinu, ki so mu rekli žrmlje. Pili smo malinovec in šabeso: naredi se iz bezgovih cvetov, z dodano limono in sladkorjem. Hrana je bila domača, umetnih ojačevalcev okusa ni bilo. Sladkarij ni bilo veliko, imeli smo samo lizike in sladkor v kockah. Za sladice smo po navadi jedli pečena jabolka, posuta s cimetom. Za večerjo pa cel pečen krompir z olupkom, pečen v pečici na drva in na koncu namazan z domačim maslom.« To je bila zgodba iz otroštva Albine Držanič.

Hana Rozman, 7. b

sončni zahod: Zala Topolovec, 5. b

travnik: Hana Košir, 5. b

fotografija levo:

sedmošolci Neja Vnuk Horvat, Verče Arsova, Lucia Moge, Tadej Božičko in Adam Robin so sodelovali v projektu Park srečnih dreves; mentorica Eva Gregorec

fotografija spodaj levo:

četrtšolci Zala Hren, Filip Lah in Tinkara Gokovič med vožnjo z Jumicar avtomobilčki

medved: Ema Radaš, 5. a

fantazijski kolaž: Klara Medved, 5. b

kurent: Maja Kostanjevec, 9. a

EKSPLOZIJA V JEDRSKI ELEKTRARNI

Na pogled je ta dan bil čisto povprečen in normalen, a vsi vemo, da vse lepo ne traja večno. Vse se je začelo v prelepi dolenski pokrajini na na pogled prečudovit dan s soncem obsijan, a je vse lepo kmalu izginilo. Ura je bila 3.15 zjutraj, narava se je začela prebujati in z njo tudi sonce. S tem pa se je v jedrski elektrarni nočna izmena zamenjala z jutranjo, z jutranjo izmeno pa je prišel tudi Dimitrij Kovačič.

Dimitrij je bil čisto povprečen delavec v jedrski elektrarni z odlično izobrazbo. Delal je v nadzorni sobi s svojimi ostalimi 10 kolegi. Tako pa je tistega dne prišel z jutranjo izmeno ves utrujen in jezen, saj je ženo zalotil pri varanju. Stopil je v jedrsko elektrarno in odšel do garderob, kjer se je preoblekel v belo majico, bele hlače, bele čevlje, belo haljo ter si nadel belo čepico. V tej opravi je izgledal kakor snežinka ali zdravnik. Tako se je opravičil v nadzorno sobo ter pozdravil svoje kolege: Mitjo, Anžeta, Petra, Andreja, Matjaža, Andraža, Leona, Tonija, Staneta in Tadeja. Vsi skupaj so se med seboj že zelo dobro poznali in tistega dneva so vsi videli, kakšne volje je bil Dimitrij, a ga kljub temu niso vprašali, kaj je narobe. Dimitrij je bil njihov nadrejeni, tisto jutro je bil vzkipljive volje, poleg tega pa je od njega smrdelo po močni alkoholni pijači.

Tako se je v nadzorni sobi tistega jutra zgodila velika nesreča. Dimitrij se je usedel za mizo ter začel dajati ukaze: "Mitja in Peter, vidva odprite prvi ventil ter izpustita vodo iz sredice. Andrej in Anže, vidva upravljata sredico reaktorja, po potrebi jo tudi ohladita. Andraž, Matjaž in Leon, vi skrbite za komunikacijo z ostalimi deli jedrske elektrarne. Toni, Stane in Tadej, vi pa upravljate vse ostalo, kar je potrebno za delovanje elektrarne." Tako pa je prišlo do prvih težav v elektrarni. V tihi nadzorni sobi je naenkrat začel zvoniti telefon za komunikacije z drugim delom elektrarne. Na klic se je oglasil Leon in vprašal: "Da, kaj je?". Moški na drugi strani se je oglasil in povedal: "Sredica ni dovolj ohlajena, ponavljam, sredica ni dovolj ohlajena!". Nato je klic prekinilo nenavadno šumenje in Leon je malce panično vse to povedal Dimitriju, ki pa mu je bilo vseeno in je zato pritrdil: "Pretiraval je, verjetno je samo malo bolj vroče v reaktorju." in si prižgal cigareto ter si grlo poplaknil s kozarcem vodke.

Prav malo za tem pa se je zgodila velikanska nesreča. Tla so se močno stresla, podobno, kot da bi bil potres, in Dimitrijevi kozarec z vodko je padel na tla in se razbil. Kmalu za tem je Dimitrij silovito odrinil mizo v stran in se komaj postavil na noge. Njegove noge so bile mlahave kot kuhani špageti in komaj je naredil dva koraka, saj je bil zelo pijan. Nato pa je izjavil: "Kaj ste storili?!". Nenadoma je nadzorno sobo preplavila tišina, a po nekaj sekundah se je oglasil Leon in pritrdil: "V 2. stolpu je nekaj razneslo, a ne vemo kaj...". Nato ga je prekinil Dimitrij in ježno zakričal: "Kaj ste vi neumneži storili?!". Nato se je Mitja opogumil in rekel: "Vse smo naredili prav, a ste nam vi naročili, naj pritisnemo ta gumb ...". Dimitriju je kmalu za tem prekipelo in je besno rekel: "Ne vem, o čem govoriš, to so same laži!". Vsi so bili tiho ali se le šepetaje pogovarjali in pri sebi razmišljali, kaj je šlo narobe. Čez nekaj minut pa so v sobi začeli vonjati vonj po kovini in postalo je zelo vroče.

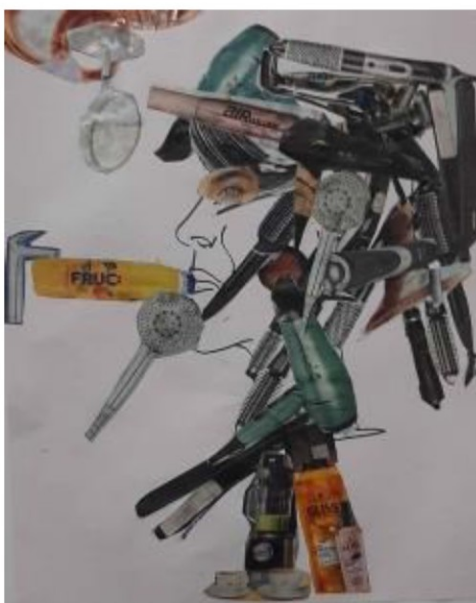
V tistem trenutku je Leon poklical vse ostale delavce iz drugih delov elektrarne, a se je vsakič, ko je nekdo odgovoril na klic, slišal le šum in kriki iz ozadja. Nato je Leon prestrašeno s tresočo roko odložil telefon in s cmokom v grlu vse to razložil kolegom. Poskušal je povedati tudi nadrejenemu, toda Dimitrij ga ni poslušal. Za nesrečo je izvedel šele čez eno uro, saj mu nihče tega ni upal povedati jasno in glasno v obraz, dokler se Tadej ni opogumil ter to sporočilo končno prenesel še njemu. Dimitriju je bilo za to novico vseeno in je še kar naprej vodil delo v nadzorni sobi, kot da se nič ni zgodilo. Čez eno uro pa je postalo slabo tudi delavcem v nadzorni sobi. Počutili so se, kot da bi jim gorela koža, zato so to povedali Dimitriju, a jih je ta ponovno zavrnil ter jim ponudil kozarec viskija. Seveda so privolili v to, saj se mu nihče ni želel postaviti po robu in tako so s tem, ko so spili kozarec viskija, zraven zaužili tudi dodatne radioaktivne delce.

Nato je v tovarni prišlo do ponovne eksplozije, a je bila ta silovitejša ter močnejša kot prva. Zato so bili primorani poklicati gasilce, ki so morali priti na pomoč, saj je prišlo do požara blizu reaktorja. Seveda so zraven prišli tudi reše-

valci, ki so pregledali vse preživele zaposlene. Pri vseh so opazili povišano temperaturo ter slabost, zato so jih odpeljali v bolnišnico. Gasilci so požar zaustavili in zahtevali prekinitev obratovanja jedrske elektrarne. Elektrarno so ustavili. Kmalu za tem so v bolnišnico odpeljali tudi veliko večino gasilcev. Čez en dan so zdravniki odkrili, da so bili vsi, ki so bili v elektrarni, izpostavljeni preveliki količini sevanja. To je povzročilo 'radiacijsko bolezen' z nepopravljivimi poškodbami tkiva. Zato so to sporočili vladi, ki je o tem obvestila le prebivalce, ki živijo v radiju 4 ali 5 kilometrov od elektrarne. Ti so morali nakupiti zaloge hrane ter zakrpati vse 'luknje v hiši'. To pomeni, da so zatesnili okna in vrata. Tako pa se je radiacija v resnici razširila po vsej Sloveniji in po nekaterih sosednjih državah.

V roku enega tedna se je za eksplozijo razvedelo po celotnem svetu, zato so se vsi odločili, da bodo Sloveniji pomagali rešiti to težavo. Tako so torej prišli do jedrske elektrarne ter poiskali izvor težav. Oblečeni so bili kot astronauti, saj so se morali zaščititi pred radiacijo. Hitro so odkrili težavo in jo poskušali odpraviti, a niso in niso našli prave in dokončne rešitve. Tako so bili prisiljeni prositi za pomoč enega od še živečih delavcev. Živi so bili le še Dimitrij, Tadej in Leon, katerim se je zdravstveno stanje iz minute v minuti slabšalo in njihovo življenje je viselo na nitki. Izprašali so vse tri in vsi so govorili resnico, le Dimitrij je zanikal vse obtožbe. A na koncu je Dimitrij le popustil in povedal resnico, tako so torej našli izvor in ustavili sevanje, a škoda je bila že storjena.

Takoj so začeli s čiščenjem vseh mest, ki so bila onesnažena z radioaktivnostjo ter z obnavljanjem narave. Gozdovi in mesta so si opomogli šele čez 20 let. Sedaj vsi vemo, kaj se zgodi, če nekomu ne oporekamo in delamo vse, kar reče, ne da bi mislili z lastno glavo, se mu postavili po robu ter preprečili težave. Jedrska elektrarna je ponovno začela obratovati, a tokrat upajmo, da nihče ne bo ponovil tragedije izpred 20 let.

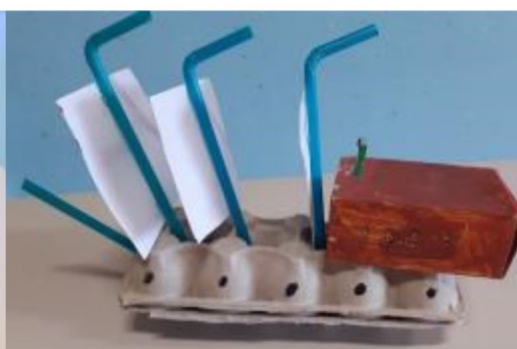
fantazijski kolaž levo: Lynn Gojkovič, 5. b

fantazijski kolaž desno: Žanin Krušič, 5. b

avtobus: Bor Slavik, 2. a

jadrnica: Nejc Pečnik, 2. a

lokomotiva: Leon Antoniĉ, 2. a

PRAVLJICA O RESNEM ČLOVEKU

Nekoč pred davnimi časi je za devetimi gorami živel resen človek. Ime mu je bilo Resnoba. Živel je v vasici Dolgočaska. Imel je veliko resnih prijateljev, saj so bili tam vsi resni. Še pajki so resno pletli mreže in rastline so resno rastle. Nekoč pa je v resni del vasice Dolgočasko priletela ptica in enemu od resnih ljudi ukradla resnobo. Zato je postal vesel, veliko se je smejal in naokrog je govoril šale. Ker je bilo to prepovedano, so ga zaprli. Naslednji dan je spet priletela ptica in še enemu ukradla resnobo. Tudi njega so zaprli. Dan zatem so našli že tri vesele ljudi. Tudi te so vrgli v ječo. To se je ponavljalo tako dolgo, da je v resnem delu vasice ostal le Resnoba. Postalo mu je dolgčas in odpravil se je v gozd. Tam pa so ga napadli palčki žgečkalčki in ga tako dolgo žgečkali, da je postal Smejalec.

Enja Cafuta, 3. a

MOJ KUŽA FLAFI

Nekoč je živela devetletna deklica po imenu Lea. Za svoj deseti rojstni dan si je zaželela kužka, ki ga je tudi dobila. Bil je lep, črn, bel in siv. Bil je pasme haski. Lea mu je dala ime Flafi, ker je bil zelo puhast.

Čez eno leto sta se njena mama Silvija in oče Roman sprla. Lea je bila že čisto obupana in je imela že polna ušesa kričanja mame in očeta. In tudi Flafi je videl, da Lei ni vseeno, ko se starša kregata, zato ji je stal vedno ob strani in jo tolažil.

Ko je bila Lea stara enajst let, se je odločila, da bo pobegnila od doma. S seboj je vzela tudi Flafija, saj ga je imela zelo rada. Hodila sta in hodila ter čisto po naključju naletela na avtobus. In tako sta vstopila in se peljala z avtobusom. Po eni uri vožnje sta izstopila. Dalje sta šla peš in čez nekaj časa prišla do gozda. Zakurila sta ogenj in si naredila zavetišče. Zjutraj, ko sta se zbudila, sta pred seboj zagledala lonca. Na njem je pisalo: Izreci te besede: Pokaži mi, kaj se dogaja! In Lea je ponovila: »Pokaži mi, kaj se dogaja!« In videla je, kako sta se mami in oče nehala kregati in kako jo zelo pogrešata. Odločila se je, da se bo vrnila domov. S seboj je vzela tudi lonca in s Flafijem sta odšla domov.

Mami in očka sta bila zelo srečna, ko sta se vrnila domov in od takrat so srečna družina.

Nevia Potočnik Plemeniti, 3. a

LETEČA HIŠICA

Nekoč je živel gospod Marlin. Živel je v svoji hiši. Bil je star 40 let. Ni imel avta. Že dolgo si je želel nekam iti. Nekega dne je razmišljal, kako bi bilo lepo, če bi imel letečo hiško.

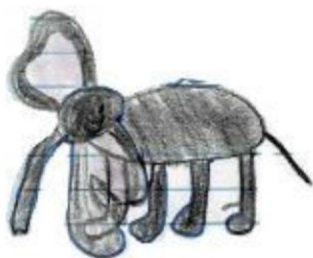
Delovala bi tako, da bi rekel: »Leti, leti, hišica, poleti do neba«. Oh, kako bi bilo to lepo. In želja se mu je izpolnila. Hiša se je dvignila v zrak. Marlin je kar poskočil od veselja. Srečno je letel od kraja do kraja.

Bor Slavik, 2. a

Skupinsko delo 1. b: Leteča hišica

MAJHEN SLON, VELIKA MIŠKA

Nekoč je živel majhen slon z zelo velikimi ušesi. Ime mu je bilo Dumbo.

Bil je zelo žalosten, zato se je odločil poiskati prijatelja. Odšel je v svet. Nekega dne je zagledal zelo, zelo veliko palačo. Ob palači je ležala ogromna miška.

Okrog in okrog palače pa je bilo veliko stražarjev. Imeli so oklepe, meče in čelade. Naenkrat je eden izmed stražarjev vzel megafon in na ves glas zaklical: NAJ ŽIVI VLADARICA TATJANA! In to ponovil trikrat. Dumbo se je priklonil in vprašal: »Ali se lahko prideš igrat z mano?« Odgovorila mu je, da lahko, ampak da ne ve, s čim se bosta igrala. Dumbo je vprašal, ali ima žogo. Tatjana mu odgovori, da jo gre poiskati. Ko je Tatjana našla žogo, sta se igrala do večera. In Dumbo je končno našel prijatelja.

Jan Čepe, 3.a

HUDOBEN KRALJ IN TROL

Predavnimi časi je živel hudoben kralj. Imel je veliko vojsko in najraje je napadal trole. Nekoč pa je ugrabil čarovnico in jo peljal v vas trolov. Prisilil jo je, da s svojim urokom ugrabi vse trole. Le en trol se je tako dobro skrila, da ga niti čarovnica ni našla. Tako je on ostal edini trol v tej vasici. Čez nekaj časa je sklenil, da gre na dolgo pot do hudobnega kralja, da osvobodi vse trole, ki so ujeti s čarovničnim urokom.

Do hudobnega kralja je zelo dolga pot. Začela se je v temnem gozdu. Ko je stopil v gozd, ga je bilo zelo strah. Čez nekaj časa pa je nekaj zaslišal. Bil je zajec Piko. Trol se ga je zelo prestrašil. Zajec Piko ga je vprašal, kaj počne v gozdu. Odgovoril mu je, da gre do hudobnega kralja rešiti ostale trole. Zajec Piko ga je vprašal, ali bi lahko šel z njim. Seveda mu je trol odgovoril, da lahko. Ko sta izstopila iz gozda, sta prišla v zapuščeno mesto. Zdi se, da je to mesto tudi napadel hudoben kralj. Sedla sta na ruševine mesta in zaspala.

Zjutraj sta nadaljevala pot. Po nekaj urah sta prišla do kraljeve graščine. Vstopila sta v kraljevo graščino. Zaslišala sta glas, bil je zloben. Kralj se je samo zasmel. Rekel je, da ne bosta zmagala. Odgovorila sta, da se le naj pazi.

Trol se je zbudil iz sanj in si oddahnil, da se to v resnici ni zgodilo.

Veno Kumer, 3. a

ČAROVNIK NIČZNALČEK

Nekoč je živel čarovnik, ki ni bil navaden čarovnik, saj ni znal čarati. Vsi njegovi sorodniki, bratje, sestre, mama, oče, vsi so znali čarati, le on ni znal. Na primer ni znal pričarati megle v Čarovnikus, kot se je imenovalo mesto, v katerem je živel. Zato so ga klicali Ničznalček. Odločil se je, da gre po nasvet k mogočnemu zmaju Znaju. Po poti se je ustavil pri sraki Kraki na čaju. Ko je prišel do zmaja Znaja, ga je ta prijazno pozdravil in povabil v svojo votlino. Zmaj Znaj mu je svetoval, da naj vili Zlatolaski ukrade ogledalce in naj ji ga ne vrne, dokler mu ne izpolni želje. Ničznalček se je zahvalil in vljudno poslovil, nato pa vzel pot pod noge. Naredil je, kot mu je naročil zmaj Znaj. Vili Zlatolaski je ukradel ogledalce in ji ga ni vrnil, dokler mu ni izpolnila želje. Ker je bila vila Zlatolaska dobrega srca, mu je dala še mogočno knjigo urokov. Takoj je začel brati. Bral je in bral, dokler ni prebral knjige od začetka do konca. Veliko se je naučil. Ko je prišel domov, so ga bili vsi veseli. Ko pa jim je povedal, kaj vse se je naučil in doživel, pa so ga vsi gledali z velikimi očmi in odprtimi usti. Nato je čaral in čaral cel dan. Nič več ga niso klicali Ničznalček, ampak mogočni Vseznalček.

Enja Cafuta, 3. a

3. B RAZMIŠLJA

Ustvarjanje

Likovna umetnost je moj najljubši predmet. Že od prvega razreda naprej. Všeč so mi bile vse teme. Skoraj vedno me je bilo strah, da bi se zmotila, ampak ko smo začeli z delom, me ni več skrbelo, saj sem se zares vživela v likovno nalogo.

Veliko ustvarjam tudi doma. Na razpolago imam veliko različnih materialov in naredim lahko karkoli.

Če sem kdaj jezna ali žalostna, grem, skoraj vedno, risat s svinčnikom ali flumastrom.

Ota Brina Podlesnik, 3. b

Moja kitara

Moj hobi je učenje kitare.

Imam dve kitari, električno in klasično kitaro.

Moja električna kitara je rdeče barve, z vratom in šestimi strunami. Na njo igram različne pesmi. Ko bom odrasel, si želim, da bi igral v rock skupini, saj imam rad rock glasbo. Poslušam skupine kot so Europe, Bon Jovi, Queen in druge.

Klasična kitara je črne barve, s sliko ognja.

Hodim v glasbeno šolo BASE, moj učitelj je Damir.

Posnel sem že video za zaključni koncert glasbene šole, ki bo letos, izjemoma, na daljavo.

Aljaž Kelc, 3. b

Adijo, 1. triada

Zelo sem uživala v prvi triadi.

Najbolj sem uživala pri glasbeni umetnosti.

Naša učiteljica je bila zelo prijazna.

Edino, kar mi ni bilo všeč, je bilo, da smo se pretepali, osle in luzere kazali in tako dalje.

Uživala sem, a zdaj moram reči, adijo Mojca in tretji razred.

Po drugi strani pa se veselim četrtega razreda.

Tam bomo imeli omarice in višji bomo.

Iris Kolarič, 3. b

OTINA PESEM

Ota robote rada ima,
živali iz njih tudi dela.

Zabava rada različne ljudi,
ter vice govori.

Vicev zna sto in dva
ter živali ima doma.

S prijatelji se igra
In mucke cartlja,
ker rada jih ima.

Njena najljubša juha
se pravkar kuha
in njena najljubša jed
sta kruh in med.

Ota Brina Podlesnik, 3. b**MAMA, KOT BI SI JO VSAK ŽELEL**

Moja mama je zlata mama.

Mame kot je moja, bi si vsak želel.

Pomaga mi in me tolaži,
skrbi zame in mi zaupa.

Moja mama je mehka kot puh,
moja mama je prijazna kot sonce,
zato jo imam rada.

Ko pomislim na:
prijazna,
poštena in skrbna,
pomislim nate, mama.

Ota Brina Podlesnik, 3. b**MAMICA**

Mamica, ti si kot sonček,
ki zjutraj me zbudi.

Ti si moja srečna zvezda,
ki na nebu mi stoji.

Ti mi daješ vse veselje,
srečo in zabavo,
nežna si tako,
da hočem biti vedno s tabo.

Saša Mezgec, 3. b**FRANCE PREŠEREN**

Franceta Prešerna častimo
in njegovo smrt slavimo.

Ta pesnik je slaven in
tudi zelo zabaven.

Poznamo ga vsi v Sloveniji.
Njegovo Zdravljico pojemo
mi,
ko se naša zmaga slavi,
takrat himna povsod doni.

Tiana Mikolič, 5. a**Portret: Blaž Berghaus, 3. b****JASNA IN ZDRAVA PREHRANA**

Danes za delo spet si pesmico mi dala.
Zame je to šala mala.

Pesem naj govori o hrani zdravi,
torej o sadju in zelenjavi.

Za zajtrk jabolko, mleko, kruh in med,
mmm, dobro, da sem sladkosned.

Za kosilo juha, riž in mnogo zelenjave,
korenčka, krompirja in malo zeljne glave.

Za večerjo pa ne bodo glih maline,
Saj imamo ravno danes mi koline!

Tine Gojkošek, 5. b, z atijem**SLOVENSKI ZAJTRK**

Ko se zjutraj zbudiš,
že v jedilnico pridrviš.

A ko vzameš si kruh,
ugotoviš, da je suh.

Nato mama pridrvi
in nov kruh z maslom in medom
ti naredi.

Takrat še kravo podoji
in sveže mleko pridobi.

Še jabolko utrga
in otroku dober tek zaželi.

Vita Stanovnik, 5. b**PRIJATELJ, PRIJATELJI**

Prijatelj je nekdo,
ki te posluša, ko ti je hudo.

Prijatelj je nekdo,
ki se igra s tabo, da ti je lepo.

Prijatelji smo mi,
da v glavi se ti zvrtili.

Prijatelji smo mi,
za vse šolske dni.

Jaša Kos, 4. a

BRINA IN PRIJATELJI

V današnjem času smo otroci radovedni in vedno znova iščemo nove informacije. S prijatelji živimo v istem kraju, radi se družimo in se tudi veliko pogovarjamo. Drug od drugega izvemo novice ali pa se sprašujemo o tem, kar nas zanima. Jaz sem Brina. Moji prijatelji so Emma, Evana, Bonnie, Tom, Daniel, Oliver in James. Ker radi raziskujemo, smo se za en dan in eno noč preselili v bližnji park.

Dogovorili smo se, da Emma prinese s seboj hrano, Tom pijačo, Bonnie slaščice, Evana odeje, Daniel svetilke, Oliver in James tehnične pripomočke, jaz pa kuhinjske pripomočke. Ko smo prišli v park, smo poiskali primeren kotiček, kjer smo iz naravnih materialov začeli z gradnjo hišice med drevesi. Razdelili smo si delo. Fantje so šli iskat les, veje, kamne in druge materiale. Punce smo medtem počistile tla in uredile prostor. Ko so se fantje vrnili z materialom, smo najprej postavili večje palice. Nanje smo položili velike deske, ki smo jih prekrili z listjem. Deske, ki jih nismo uporabili za streho, smo položili navpično ob večje palice. To so bile stene. Za vrata smo uporabili odejo, ki smo jo ob njenih koncih prekrili z vejami. Odeje smo položili še na tla, saj bi bilo spanje na travi neprijetno. Pa tudi hladno bi bilo. Izdelali smo tudi mizo in pult. Kuhinjske pripomočke smo dali na pult, pribor pa na mizo. Zunaj smo iz odpadnih debel dreves naredili klopi. Zakurili smo taborni ogenj in pripravili hrano. Ob ognju smo se zelo zabavali in si pripovedovali smešne zgodbe. Čez nekaj časa smo ugasnili ogenj in odšli spat, saj je bil dan zelo deloven, mi pa že pošteno utrujeni.

Zjutraj, ko smo se zbudili, nismo želeli nazaj domov. Dogovorili smo se, da bomo ostali v parku še nekaj časa. Pripravili smo si zajtrk in ga pojedli. Fantje so se začeli loviti, punce pa smo posadile rože. Ko smo končale, smo se pridružile fantom pri igri. Med igro je Emma videla zajca, ki si je zataknil tačko med palice. Počasi smo se mu približali in ga osvobodili. Odpeljali smo ga v hiško in ga nahranili. Položili smo ga na vzglavnik, da je lahko počival. Ko se je zbudil, smo ga tudi umili. Fantje so se spet posvetili igri, punce pa smo božale zajčka. Prišel je čas, ko smo se morali odpraviti nazaj domov. Skupaj smo izpustili zajčka nazaj v divjino, mi pa smo se spakirali in se prepustili korakom, ki so nas vodili proti domu.

V družbi prijateljev je tako minil še en zanimiv dan. Spoznali smo, kako prijetno je preživeti dan in noč v naravi. To so bili nepozabni trenutki. Še velikokrat smo se vračali do naše hiške. Spoznala sem, da skupaj lahko dosežemo vse naše sanje in cilje.

ZABAVA BREZ STARŠEV

Nekega počitniškega večera sta mami in ati odšla na koncert. Mene in mojo sestrico sta pustila sami. Prve pol ure je bil dolgčas ob gledanju televizije. Potem sva si pripravili večerjo. Sestrica mi je rekla: »Greva se zabavat!« Ideja se mi je zdela odlična. Dogovorili sva se, da sestrica poišče okraske, jaz pa bom pripravila sladice. Skupaj sva okrasili hišo in se zabavali ob glasbi. Zaslišali sva zvonjenje mojega telefona. Sestrica je pogledala na ekran in zakričala: »Starša sta!« Oglasili sva se in povedala sta, da prideta domov čez pol ure. Seveda sta tudi dodala, da morava biti takrat že v postelji. Prekinili sva klic in šli pospravljat. Sladice sva dali na pladenj. Ampak preden sva sladice skrili, sta starša že prišla domov. Odhiteli sva v postelji in se delali, da spiva. Slišali sva starša, kako sta rekla: »Mmmmm, puncici sta nama spekli sladice«. Tiho sva se nasmejali. Ena, dve, tri in cela hiša že spi.

MOJ NOVI BRAT

Nekega večera sem šla sem na čarovniško predstavo. Na tleh sem našla čarobno palico. Z njo sem zamahnila in prikazal se je deček. Nisem vedela, kaj naj. Pripeljala sem ga k sebi domov in imela sem ga za svojega novega brata.

Bila sem začudena. Star je bil osem let, visok pa 150 cm. Imel je rjave lase z rdečimi prameni in modre oči. Nekega dne je šel v šolo in spoznal prijatelje, ki so ga naučili igrati nogomet in košarko. Od takrat je to njegova strast. V šoli mu gre super, zato sta ga starša vpisala v nogometni klub. Je zelo prijazen. V prostem času se po navadi dobi s svojimi prijatelji, takrat igra nogomet ali košarko.

Moj novi brat mi je zelo všeč. Skupaj se igrava ter zabavava. Rada ga imam in samo to je važno.

ZANIMIV DAN

Zjutraj sem prišel v svojo razmetano sobo. Odločil sem se, da jo bom pospravil, preden pride mama. A bilo je prepozno. Mama je vstopila v sobo, pogledala naokoli in rekla: »Kolikokrat ti naj še povem, da pospravi svojo sobo!« Besna je zaprla vrata, jaz pa sem do konca pospravil.

Ko sem prišel v jedilnico, sem videl, da je mama jezna, zato sem ji nadel vzdevek »Jezna mama«. Nato je pritekla tečna sestra, ki je hotela igrati karte. To pa še ni vse! Pojavil se je še razburjen oče. Razlagal je, da imamo pokvarjen avto, ker nam ga je sosedov maček celega popraskal. Mi pa smo se mislili naslednji dan peljati na zabavne počitnice. Torej to odpade! Jezna mama je pripravila kosilo in ni opazila, da nam je dala na mizo plesnivo hrano. Joj, kako ogabno kosilo je bilo to!

Za konec pa sem jaz pozabil, kaj imam za nalogo. Edina pozitivna stvar v tem dnevu je bil naš večerni sprehod v bližnji gozd. Tam smo se vsi na ves glas drli in se nadihali svežega zraka. Vsaj malo smo pozabili na vse težave, ki so se nakopičile v tem dnevu. Zdaj pa si samo še zaželim lepe sanje!

Taj Vilčnik, 5. a

IZGINULA UMETNINA

Bilo je hladno ponedeljkovo jutro in zunaj je deževalo. Ko sem stopila iz avta, so mrzle kapljice kar spolzele po mojem plašču. Ob izstopu iz avta me ni pričakalo le slabo vreme, ampak tudi moji policijski kolegi. Tako sem se odpravila na mesto zločina in vse je bilo tako kot v filmih - nikjer ni bilo dokazov o krivcu, zato smo jih začeli zbirati natančno in počasi. Ogledala sem si sobo, iz katere so ukradli umetnino. Soba je bila temna in tiha, tam je bilo razbito okno in povsod so bile črepinje. Na steni, kjer je bila umetnina, je bil le obris njene oblike in sumljivi odtisi čevljev na belih marmornih tleh. Odtise smo odvzeli in ugotovili, da je bila številka čevljev 40. Nadaljevali smo z raziskavami in analizirali prstne odtise, a rezultati se niso ujemali z nobenim od zločincev, ki imajo kartoteko. To pomeni, da naš krivec še nima kartoteke. Zato smo prstne odtise primerjali z ostalimi državljani Slovenije, saj imamo bazo njihovih prstnih odtisov. Na koncu analize smo odkrili ime osumljenca, a smo kmalu ugotovili, da je lažno, zato smo za pomoč morali prositi arhivarje. Arhivarji so nam pomagali odkriti, da je naš storilec Sašo Kresnik. Kmalu za tem smo začeli odkrivati njegovo preteklost, da bi lahko ugotovili, kje je sedaj in če za to krajo res stoji on. Tako smo kmalu ugotovili, da je hitro izgubil svoje starše in da je kmalu za tem zašel na narkomansko pot ter začel preprodajati droge. Pridružil se je največji narkomanski družbi v Južni Ameriki. Ugotovili smo, da je pred dvema tednoma kupil karte za Mehiko in da je letalo vzletelo pred dvema urama, zato smo se odločili za krajše potovanje v Mehiko. Čez eno uro smo že bili na letalu za Mehiko in na tem dolgem letu naredili načrt, kje in kako bomo našega tatu z umetnino našli. Tako smo po pristanku v Mehiki odšli na obrobje mesta, v osamljeno ulico, kjer smo slišali le lajež psov iz sosednje ulice. Tam smo videli tatu z njegovimi mehiškimi prijatelji ter našo izginulo umetnino. Seveda pa jih ni bilo težko najti, saj so nam mehiški policisti povedali, kje se tatovi navadno dobijo, kadar gre za predajo tako rečene "el grane". Ko smo jih našli, smo obvestili policijo in se pripravili na racijo. V tem času so se naši tatovi odpravili v skladišče in se nič hudega sluteč pripravili na predajo robe. Nepričakovano smo jih napadli, ampak oni so bili pripravljeni na vse, očitno tudi na nas, zato je to bila precej nevarna in krvava predaja robe. Po »mesarskem klanju« smo tatove odpeljali za zapahe, a umetnine še nismo našli, zato smo odšli nazaj v skladišče. V skladišču smo našli po nekaj urah brskanja našli spretno skrito ukradeno umetnino in jo potem odnesli nazaj v muzej.

Tako je bil zaključen primer ukradene umetnine.

Tia Zmazek, 9. b

SREČANJE URŠKE, ROZAMUNDE IN LEJLE (PARODIJA S PREŠERNOVIMI LIKI)

Osebe: Urška, Rozamunda, Lejla

Nekje na Štajerskem, kakšnih 200 let po Prešernovem rojstvu.

Urška: Rozamunda, kaj pa ti delaš pri kozmetičarki?

Rozamunda: Delam, ker so me vrgli iz vile.

Urška: Kdo te?

Rozamunda: Foter, ker nisem nič delala, pa me je vrgo na cesto. Te sn pa dva mesca pucala, da sn si lahk kupla mini garsoniero – 30 kvadratov. Ze pa delam tu.

Lejla: Ja ke pa te ti tu delaš? Rozamunda, ti pr kozmetičarki? Ke nisi mela svoje privat kozmetičarke v vili?

Rozamunda: Naj ti kar Urška pove celo zgodbo.

Lejla: Eh, pa saj to me zaj sploh ne briga, ker sn prišla samo na nohte.

Rozamunda: Te pa se vsedi ta pa počaki, da pridem. Mam še drugo delo prej.

Urška: Ke ni to malo neprijazno do tvoje stranke?

Rozamunda: Te či ji kaj ni prav, pa nej gre k drugi. Meni se zdaj ne da tak ukvarjat s strankami pa se jim prilizovat. Tak ne bo dobla drugje nohtov tak poceni, jaz pa to delam na črno, zato mam ceneje od drugih.

Urška: Te pa te bom jaz prijavla, ker pravijo: »Vklopi razum, zahtevaj račun!« In ker si bla nesramna. Drugič pa prej razmisli, ko ke rečeš.

Rozamunda: De no, plis ... 5-krat ti bom naredla nohte zastojn, če ne boš povedla, da delam na črno.

Lejla: De priji sem, pa mi nareji tote nohte, ker jaz nem več dugo čakala.

Rozamunda: De, bodi tiho. Prijem za 5 minut.

Lejla: Hvala za nič! Te pa rajši grem. By!

Lukas Fideršek, 8. b

POVODNI ČLOVEK (PARODIJA PREŠERNOVEGA POVODNEGA MOŽA)

Nekoč predavnimi časi oz. bolj natančno, ko je bila Ljubljana še brez žabic.

No, da ne bomo predolgi, bil je en hud party. Pilo se je vse, kar je takrat obstajalo. Tam je sedela Julija za šankom in podirala šilček za šilčkom kot za šalo. Bilo je tako noro, da so mladi fantje začeli skakati v Ljubljano. Eden od njih se je namazal z blatom ter si dal na glavo alge. Julija je bila tako pijana, da je mislila, da je to povodni človek. Ko je hodila proti njemu, je pobruhala natakarka, ki ji je stregel že tri ure zapored. Julija je šla do fanta z algami na glavi in ga vprašala, kako je živeti pod vodo. Fant je dobro vedel, da je Julija pijana, sicer pa se je ni branil, ker je bila fina afnica. Začela sta plesati ... To je bil najbolj majavi ples na svetu.

Sem rekel, da ne bom predolg. Danes, 7 let kasneje, Julija živi srečno življenje, njen bivši (fant, ki se je oblekel v povodnega človeka) pa tudi veselo vsak mesec plačuje preživnino.

Tjan Živko Kmetec, 8. a

POVODNI MOŽ NA SPLETU (PARODIJA POVODNEGA MOŽA)

@Uršika Zalika

#selfi

To je vseč osebam France Prešeren 312, Matija Čop 123 in 169 drugim.

KOMENTARJI:

@France Prešeren: 312 #lepotica #hot <3

@Andrej Smole: #kjuti :*

@Uršika Zalika: #brezveze #noben pravi

@Uršika Zalika

Je kdo pametn na densu?

KOMENTARJI:

@France Prešern 312: Prideš z mano?

Odgovor na Francetov komentar:

@Uršika Zalika: LOL, da bi jaz šla z revnim plesat! LOL!

@Mladenič Prelepi: Bi prišla z mano, lepotica?

Odgovor na Mladeničev komentar:

@Uršika Zalika: Seveda.

@Povodni mož: Stopi hitreje!

@Uršika Zalika

#slabo #žulji #vstavi se #pavza #utrujena

Ne morem več plesat.

@Ljubljana

Pa pa

@France Prešern 312

Ke je kdo vido @Uršiko Zaliko?

KOMENTARJI:

@Andrej Smole: Noup

Matevž Mertelj, 8. b

NA TURJAŠKEM GRADU RASTE HRAST (PRIREDBA TURJAŠKE ROZAMUNDE)

Na turjaškem raste

bogato pojedino imajo v senci pri kamniti mizi.

Turjančanovi prijatelji in snubači želijo oženiti

Roza Mundo -- ta je najlepša v deželi,

kakor iz neba njena lepota zadane moške,
lepša ni nobena.

Zasnubiti jo želijo

trije dečki iz Italije,

trije dečki iz Nemčije,

trije dečki iz Slovenije,

A Ostro Vrhari bi vnel ji rad,
zato za roko prosi očeta, jo zasnuabi.

Oče mu takoj poroko zrihta,

kar čez tri nedelje ji nadane

Pa pride pevec s konca sveta,

da nekaj bi povedal.

Teta Roza Munde lepe ga povpraša,

katera lepša je od neveste naše drage.

Pevec pove, da želi ji vso srečo na tem svetu,

da imela bi lepe hčere, a od Roza Munde lepe,

znala bi biti ena lepša ...

Roza Mundi lepi to ni všeč,

kar jezna postane,

skomandira snubca z Ostrega Vrhari:

“Plani na Bosance

pokaži jih v slabi luči,

saj zajeli naše so kristjane.

Vzemi si zdaj in pa hlapce,
to žensko prinesi mi pred oči!”

Ostro Vrhari takoj jo uboga, vzame meč in hlapce

ter se odpravi na pot do te Bosanke,

pobije vse ugrabitelje,

reši vse rojake, punco zgrabi in k sebi vzame.

A Ostro Vrhari ne prinese je k obljubljeni ženi,

kar k sebi jo vzame, prosi jo za

da bosta imela lepo poroko.

Roza Munda jezna in osramočena

kar na razpis za nuno se prijavi,

Ostro Vrhari in Bosanka

pa popolno življenje s tremi otroki živita.

Tamara Fijan, 8. b

TURJAŠKA ROZAMUNDA PO NAŠE (PARODIJA PREŠERNOVE TURJAŠKE ROZAMUNDE)

Nekega dne je tam gore na Turjaškem dvore, Turjačan gostoval subce, ko so se hotle z Rozamundo poročiti. »Joj, koliko snubcev je prišlo k meni. Potem pa morem bit zelo lepa, kaj si ti ja nor!« reče Rozamunda. Potem pa jo zasnuje Ostrovrhar. Ko Rozamunda vide Ostrovrharja, skoro pade fkup. »Jezos marija! Toti pa je pravi šmeker ha?« si reče Rozamunda v misleh. Rozamunda se z njim zaroči in na poroko moreta počakat tri nedelje. Potle pa na gostijo prije en, ki malo raziskuje po svete, pa Rozamunde reče: »Slišim, da je tam dole, v Bosne eno dekle, ki je lepše od tebe, Rozamunda.« Ko Rozamunda to sliši, se ji ftrga: »Pa kaj si f***en ti žnodrave butl?! Spravi se mi z dvora, sn ti rekla! Pa ke te nikol več ne vijem! Ti je to jasno butl f***mane! T*** zabito ej!«. Fant kuj zleti vun z dvora, tak da ga v sekunde več ni blo. »Alo Rozamunda! Mogoče pa je res ona lepša,« reče Ostrovrhar. Ko ji to reče, mu Rozamunda stisne take šamar, da se kuj zlože na tla. »Sprave se mi vun na koja, pa ide poiskat toto k***evo bosanko!« se zadere Rozamunda. »Ja, že grem« prestrašeno reče Ostrovrhar. Ko pride dol, pa ukrade Lejlo, fkup z njo pobegneta, pa se poročita. Ko Rozamunda zve, da se je Ostrovrhar poročil, se tak ras***, ke pade fkup pa je v kome še tri leta. Ko se iz kome prebudi, na njega pozabe in postane nuna.

Aleš Prigl, 8. a

ŽIVLJENJE

V življenju pademo in vstanemo.

Življenje je grmenje in deljenje.

V življenju vse zgodi se,

a življenje vseeno lepo je.

Živi svoje življenje,

saj je nekaj, kjer si zdaj,

vredno več kot materialnega marsikaj.

Vse, kar zgodilo se je, te vodilo je.

Vsi dobimo in izgubimo.

Vsi pridemo in odidemo.

Vsi lepi trenutki enkrat končajo se,

ampak v srcu ostanejo za vse večne čase.

Luana Slavinec, 8. a

ŽIVLJENJE

Življenje je lepo,

lepo ga je živet',

včasih je žalostno ali srečno,

kako se pač odloči svet.

Včasih gre hitro,

včasih se vleče,

dnevi letijo mimo,

kot ptice leteče.

Takšno je življenje,

lepo in žalostno,

zato ga izkoristi

kolikor lahko.

Aleš Prigl, 8. a

KARANTENA

Dan za dnem vse je isto.

Vstanem, sonce, dež, vse je brez smisla.

Gledam skozi okno in iščem svobodo.

Včasih mislim: Pa kaj spet to?

Saj je vse brez smisla.

Gre poletje v jesen, dan v noč, noč v dan,

vse beži, življenje polzi.

Zdaj ležim na travi,

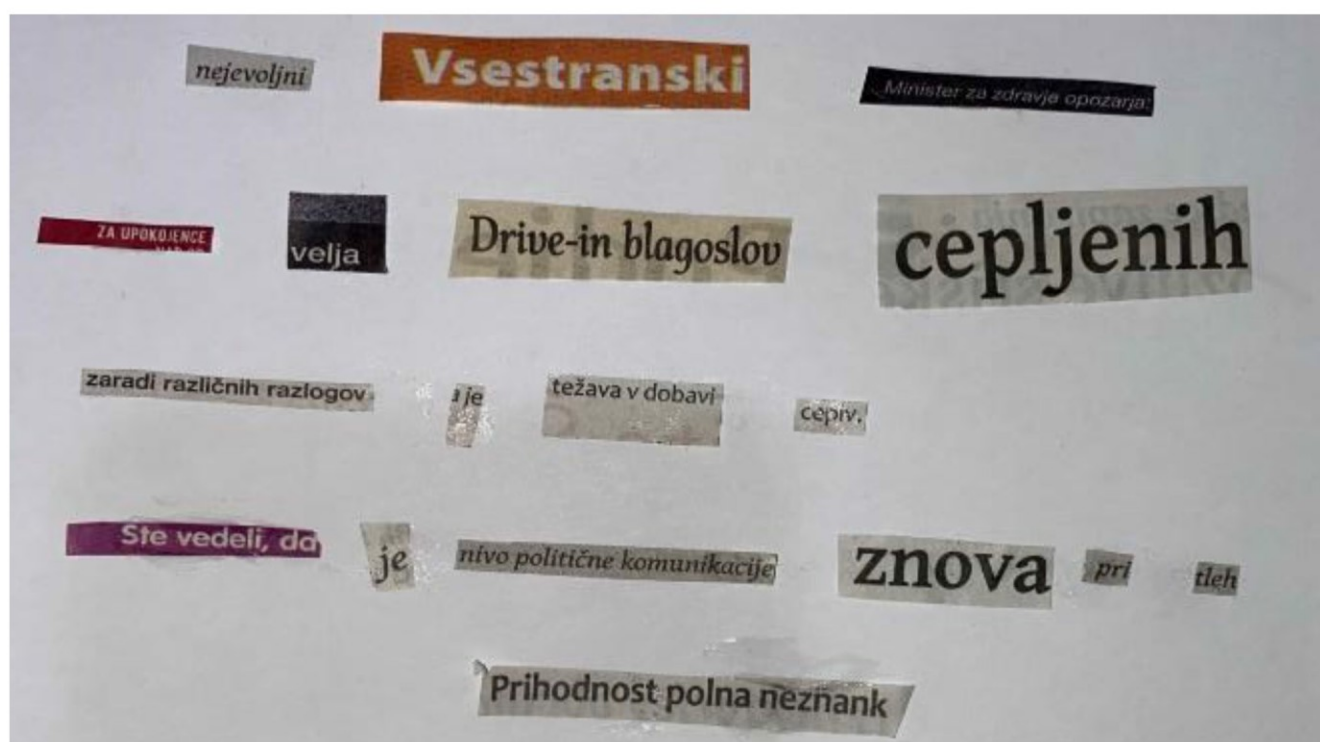
nič več ne mislim, vsi dnevi so isti,

vse je brezvezno.

Nejc Klasič, 8. a

KONSTRUKTIVISTIČNE PESMI O KORONI

(ZGORNJA: VITA HENTAK, SPODNJA: LEA DOLINAR)

SVOBODA

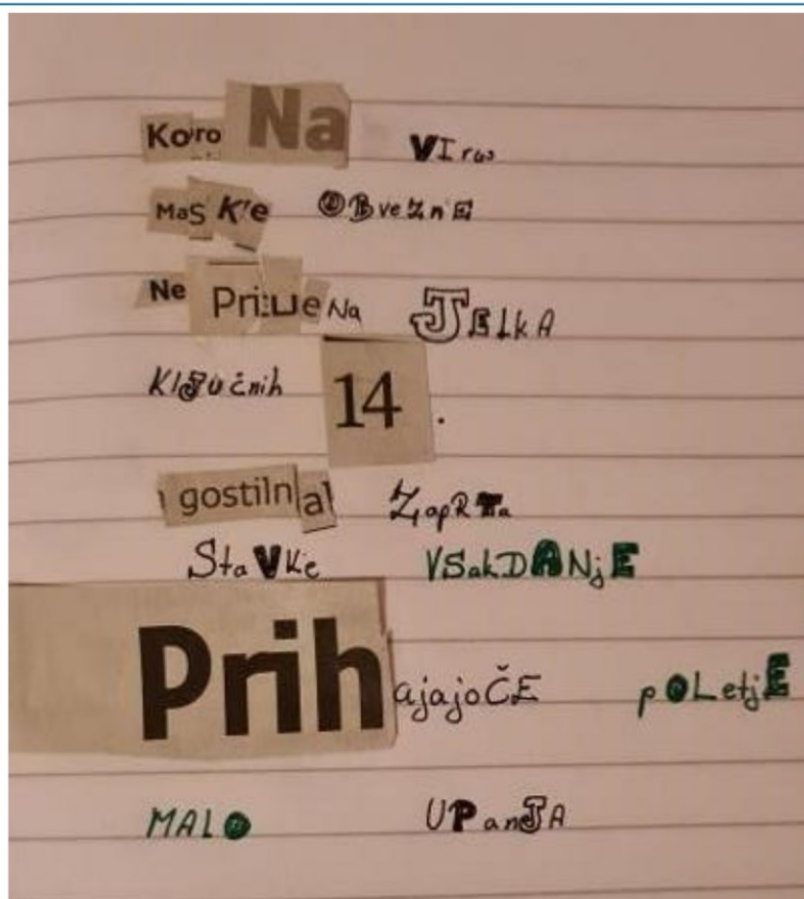
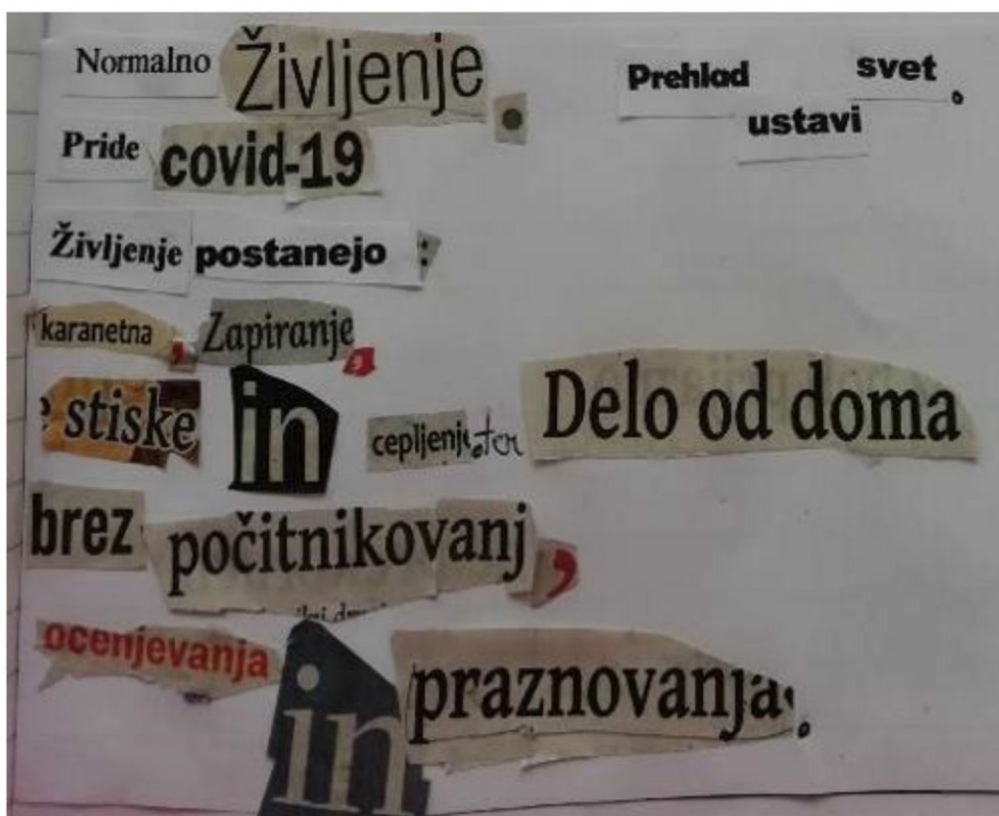
Svoboda je pravica,
ki jo vsak med nami ceni,
pa tudi če ga obsedajo kakšni čudni geni,
zato pripada vsakemu že od takrat,
ko še bil je majhen škrat.

Nekoč pa ta ni pripadala vsakemu,
samo enakemu.
Saj če takrat temnejšo polt si imel,
si že moral opravljati veliko suženjskih del.

Čeprav pripada komurkoli,
se včasih zdi, da svoboda v papirjih leži.
Omogočiti svobodo, enake pravice in boljši svet
ni mačji kašelj ali kup peres.

Vita Hentak, 9. a

Zarja Moge, 9. a

Maja Kostanjevec, 9. a

SVOBODA

Svobodo rabimo vsi.
Držimo naše pesti,
da bomo lahko spet
na morje šli.

Svobodo rabimo vsi,
ker radi raziskujemo
in obiskujemo vsaj
sosednje vasi.

Svoboda je močna,
je nepremagljiva,
ker vedno v nas biva.

Luka Muhić, 9. b

KONEC POUKA

Da konec teg šolskega leta bo poln smeha,
čeprav vsak drug učenec že zeha,
in si misli naj učitelj že neha,
kljub temu da ve, da mu učitelj želi le veliko uspeha.

Čeprav stres narašča,
in strah pred ocenami in delom narašča
vsak učenec odrašča.

Po pogledu po razredu,
si misliš da ne bo vse v redu,
a vsi vemo, da bo po tem neredu,
spet vse v redu.

In ko se šola bo končala,
bo konec tega kravala,
bo stres in učenje nadomestila obala.

Tia Zmazek, 9. b

Risbi:

Kaja Furjan, 1. a

Samanta Roškar, 1. a

OTROCI BODO SPREMENILI SVET

Res je, da otrok izgleda nemočen,
a je v resnici močen.

Močna je lahko njegova misel,
prav tako pa njen smisel.

Otroci bodo spremenili svet
v pisan ognjemet.
Spremenili bodo težke čase,
v barvne in igrive jase.

Prinesli bodo veselje
in uresničili vse želje.
Nas bodo nasmejali
ter nam veselje podali.

Tia Zmazek, 9. b

PRAVLJICA O ROŽI

IRIS BELŠAK, 2. A

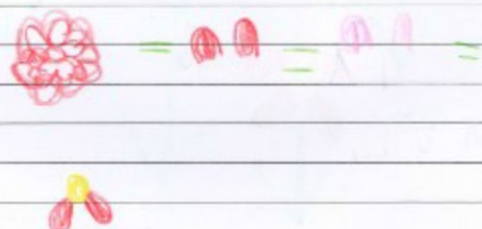
ZRASTLA JE ROŽA
KI JE HOTELA
BITI MAVRIČNA.

IN JE PROSILA
VOLKANA NAJ
JI DA MALO
LAVE, TORAJ
ORANŽNE BARVE.

IN SI JE ENEGA
POBARVALA. IN
POTEM JE ŠLA
K VRTNICI. TORAJ
PO RDEČO BARVO.

POTEM JE ŠLA
ŠE K BARVICI
IN JE PROSLA
ZA TEMNO ROZA
BARVO. IN JE JO
POBARVALA.

IN VSE ROŽE SO

JO IMELE RADE.

1. Prigled

Udpravi zelenega
maja

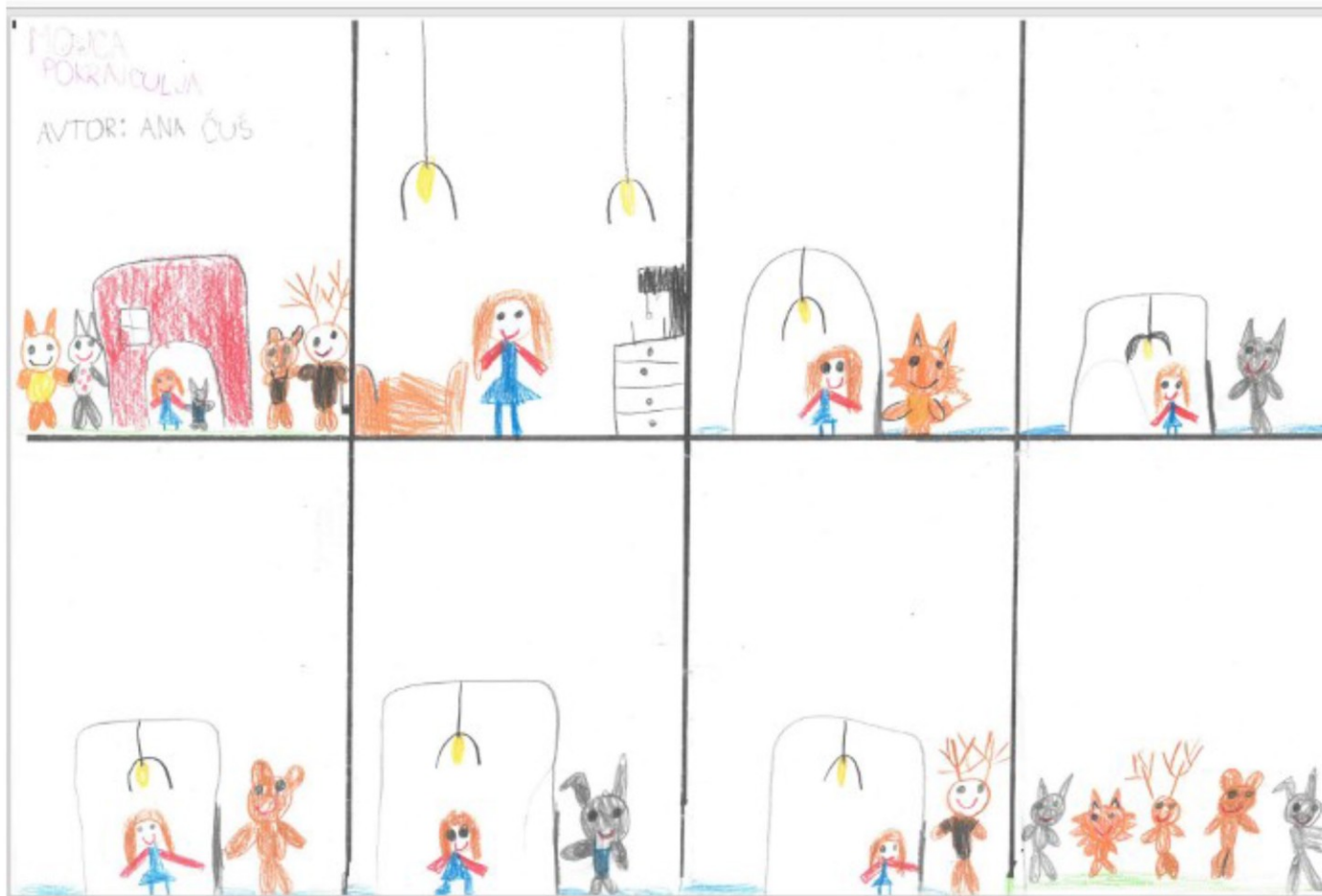

STRIP

TAJ VILČNIK, 5. A

ŽEPNE PRAVLJICE PRVOŠOLCEV — MOJCA POKRAJČULJA

Ana Čuš, 1. b (zgoraj)

Leila Veber, 1. b (spodaj)

ŽEPNE PRAVLJICE PRVOŠOLCEV — MOJCA POKRAJCUJA

Urban Vrabi, 1. b

SLIKA 2. A

Adriana Zarić, 2. a

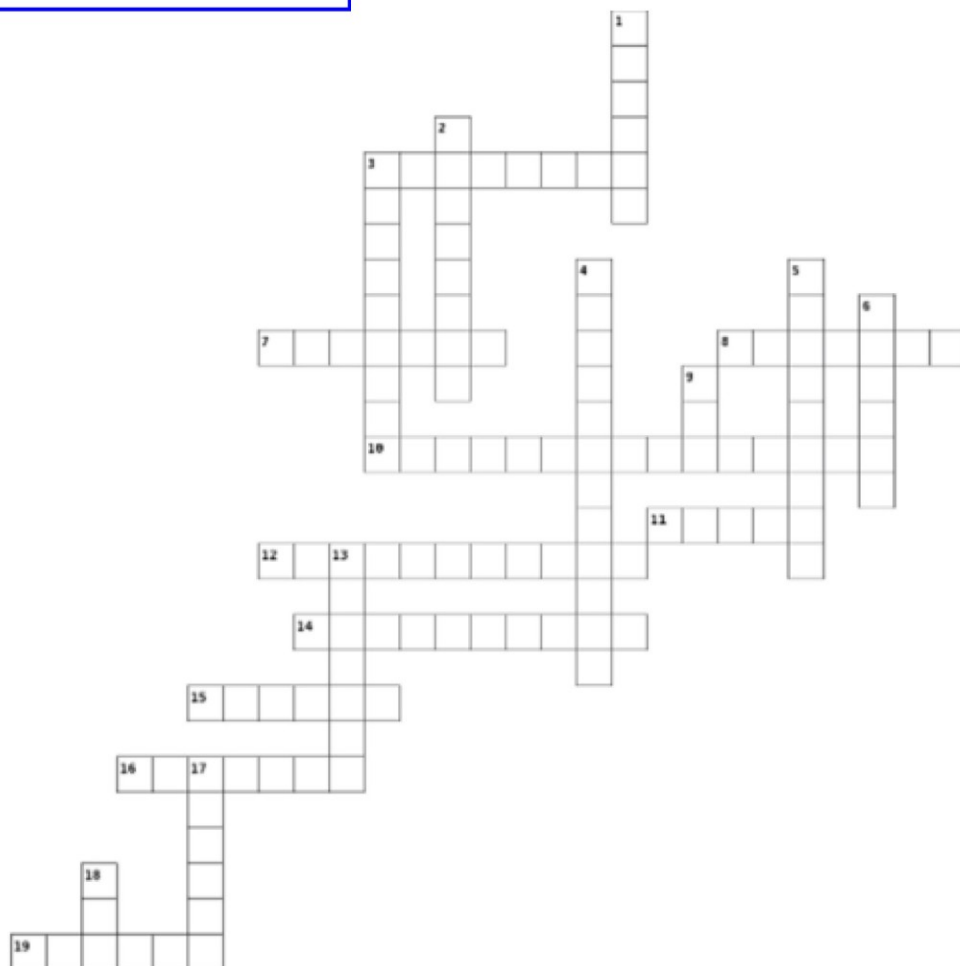
Rogaška cesta 6, 2250 Ptuj
02 788 12 80
info@os-breg.si
www.os-breg.si
<https://www.facebook.com/osbreg/>

KRIŽANKA ***

Tokratna križanka je namenjena učencem zadnjega triletja, posebej tistim, ki jih veseli slovenščina.

VODORAVNO:

3. Če glagolom spreminjamo osebo in število, jih ...
7. Samostalniki so v edn., mno. in ...
8. Pesniško sredstvo, ki primerja, je ...
10. Pesniško sredstvo, ki olepšuje, je ...
11. Spol je lahko ženski, srednji in ...
12. Besedna vrsta, ki poimenuje bitja, stvari in pojme.
14. Katero pesniško sredstvo pripiše stvarjem ali živalim človeške lastnosti?
15. Tone Pavček je bil ...
16. Spol je lahko moški, ženski ...
19. Števniki so vrstilni ali ...

Slika: Taj Hercog, 1. b

NAVPIČNO:

1. Besedna vrsta, ki poimenuje dejanje, dogajanje ali stanje.
2. Če ni glavni, je ... števniki.
3. Kadar uporabimo 6 vprašanj in samostalniku spreminjamo končnico, takrat ga ...
4. Namesto imena ali samostalnika lahko za nazivanje osebe ali stvari uporabimo ...
5. Besedna vrsta, ki jo dodamo k samostalniku, da ga polepša ...
6. Spol je lahko srednji, moški ...
9. Koliko slovničnih oseb poznamo?
13. V katerem številu še lahko imamo besede?
17. Samostalnik je najpogostejši v tem številu.
18. Koliko vrst števnikov poznamo?

Avtor križanke: Blaž Šibila, 9. b